

"Iată
Sărbătorile
Mele"

SARBATORILE DOMNULUI - SACRU SAU NIMIC

TIBERIU ALEXANDRU FOSZTO

SĂRBĂTORILE DOMNULUI
– SACRU SAU NIMIC –

INTRODUCERE

Este o mare onoare, este mare har și bucurie pentru noi oamenii, căci Dumnezeu ne dorește cu gelozie pentru Sine, ne cheamă la părtășie sfântă cu El și unii cu alții, ne cheamă la Sărbătoare săptămânală sau anuală.

În zilele din urmă cunoștința va crește, Dumnezeu va da tot mai multă lumină poporului Său, vechile adevăruri vor fi descoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadori ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile ascunse sub gunoiul erorilor și fiecare rază de lumină primită de Sus să fie comunicată și celorlalți. Dacă dorim să aflăm stâlpii pe care se sprijină Biserica creștină trebuie să-i studiem și sărbătorile. Din păcate asistăm la devalorizarea sărbătorilor creștine. Lucru îngrijorător, observăm o păgânizare a sărbătorilor creștine și o invazie a elementelor neesențiale în dauna esențialului.

Sărbătorile Domnului trebuiesc ținute în ordinea în care le poruncește El. Nu există sărbătoare fără semnificație în ceea ce privește trecutul, prezentul și viitorul.

Nu poate fi bucurie în sărbătoare dacă Cel care a hotărât-o lipsește.

Dragi cititori, cred că a-ți remarcat titlul acestei cărți Sărbătorile Domnului – Sacru Sau Nimic. De ce acest titlu? Răspunsul vine din Sfânta Scriptura unde Dumnezeu a lăsat să fie consemnate aceste cuvinte. Levitic 23:2: „Iată Sărbătorile Domnului pe care le veți vesti ca adunări sfinte”, sărbătorile Domnului au purtat și vor purta întotdeauna emblema sfințeniei. Dumnezeu ne-a dat sărbătorile Sale ca semn de neuitat al Sfințeniei și Majestății proprii ființe. De aceea Dumnezeu în mod foarte serios ne atrage atenția ca nu cumva poporul Sau credincios să nu țină Sabatele – Sărbătorile Lui! (Exod 31 v.13)...„Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci acestea va fi între Mine și

voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc”.

Inima mea este cuprinsă de o adâncă tristețe pentru ca poporul lui Dumnezeu nu dorește să asculte întocmai de Sfintele Scripturi Cuvintele Domnului, ci selectiv așa cum sunt învățați de mai marii lor dar Biblia ne arată clar de cine trebuie să ascultăm primordial. (Fapte 5 v.29)”. Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!! (Fapte 4 v.19.), „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu”.

Dumnezeu are mărgăritare de preț în toate bisericile și pentru aceste mărgăritare El întârzie să-L trimită pe Fiul Său după Biserică. Lupta pentru trezirea acestor suflete sincere este acerbă. A fost prorocit „la vremea sfârșitului cunoștința va crește” (Daniel 12 v.4), iar Duhul Sfânt va lumina pe cei aleși sa fie „stele” călăuzitoare pentru mulți ca să priceapă pe deplin care este nădejdea chemării Lui și tainele Împărăției cerurilor. Credința și mărturia Domnului Isus sunt pe buzele tuturor celor care au primit lumina despre importanța Legilor și Poruncilor lui Dumnezeu pentru salvarea omenirii.

Jertfa Domnului Isus de pe dealul Golgotei este cel mai glorios eveniment din întreaga istorie zbuciumată a omenirii, aici este începutul veșniciei tuturor celor care primesc prin credință această mare lucrare a răscumpărării păcatelor lor. Până la revenirea Domnului Isus tot adevărul care a fost pervertit de Satana va fi refăcut așa cum a afirmat și apostolul Petru. (Fapte 3 v.21).

CAPITOLUL I

MARELE PLAN DE MÂNTUIRE RELEVAT ÎN CELE 7 SĂRBĂTORI!

Sărbătorile Domnului scrise în LEVITIC cap. 23 sunt zile solemne adică timpuri stabilite pentru închinare înaintea Domnului. Ele nu sunt sărbătorile poporului ci ale lui Dumnezeu, puse deoparte pentru El! Ele au și însemnătate profetică reprezentând repere ale planului de mântuire.

Sabatul săptămânal se află în fruntea zilelor solemne, ca prima sărbătoare menționată în Levitic 23. Sărbătorile sunt numite de către Dumnezeu sărbătorile Mele, nicidecum că ar fii sărbători naționale iudaice ci sunt fericite ocazii de bucurie de mulțumire și de recunoștință. Dacă aceste sărbători sunt numai iudaice naționale atunci să ne punem întrebarea: Domnul Isus Hristos Paștele noastre a fost jertfit doar pentru evrei? (1 Corinteni 5 v.7) DUHUL SFÂNT s-a coborât la Cinzecime doar pentru evrei? Sabatul porunca a 4 a din Decalog, ziua pe care Dumnezeu *sfinșit-o* și a *binecuvântat-o* este doar pentru evrei? Trâmbița va răsuna numai pentru evrei când Domnul va veni pe norii cerului Să-și duca biserica acasă?

Sunt 7 sărbători – cifra Divină:

1. Sabatul săptămânal.
2. Paștele
3. Sărbătoarea Azimilor.
4. Cinzecimea.
5. Ziua Trâmbiței (Anul Nou).
6. Ziua Ispășirii.
7. Sărbătoarea Corturilor.

Sărbătorile sunt momente de pauză, „repausuri sfinte” între perioade de muncă, prilej de meditație și recunoaștere a faptului ca El e Creator și Mântuitor, Dătător al oricărui dar bun. Fiecare din sărbători marchează o etapă în derularea istoriei salvării neamului omenesc:

- *Sabatul* este a 7-a zi a săptămânii – zi de odihna inaugurata la Creațiune.

- *Paștele* – 14 Nissan – răscumpărare prin Jertfa Mântuitorului pe Cruce.

- *Azimile* – pâinea nedospită – reprezintă trupul lui Hristos în mormânt (15 Nissan) și ziua primelor roade – 16 Nissan – Învierea Domnului Isus.

- *Cinzecimea* – revărsarea Duhului Sfânt peste apostoli ca ei să poată proclama Evanghelia, vestea bună a mântuirii.

- *Ziua Trâmbițelor* – e luna nouă a lunii a 7-a și arată spre viitor, este o zi a speranței când mântuiții vor fi luați la cer.

- *Ispășirea* – este zi de judecată și cercetare.

- *Ziua Corturilor* – încheie ciclul sărbătorilor și a lucrării de mântuire exprimat în sărbători, zi ce anticipează bucuria intrării în Cortul cel mare și veșnic – Ierusalimul ceresc.

Sărbătoarea Pastelui, a Azimilor și a Cinzecimii au avut loc, și-au împlinit scopul lor deplin prin persoana Domnului Isus Hristos, iar ziua trâmbiței, a ispășirii și a corturilor se vor împlini la încheierea timpului de har și de mântuire tot prin persoana Domnului Isus.

Fiecare din cele 7 Sărbători, au în centru pe DOMNUL nostru ISUS HRISTOS de aceea ele au o notă de sacralitate. EL ne cheamă la sărbătoare ca să-L lăudăm și să ne bucurăm împreună cu EL.

DOMNUL este cel care vrea sa rămână singurul lăudat. Înainte de a intra mai adânc în esența sărbătorilor este de menționat faptul că sărbătorile în Vechiul Testament erau însoțite de jertfe (chiar și SABATUL). Nu putem veni înaintea DOMNULUI oricum. Jertfa presupune sacrificiu pentru iertarea

păcatelor și abia apoi puteau intra în sărbătoare. Pentru noi DOMNUL ISUS a făcut TOTUL, și nu așteaptă de la noi decât ascultare. Oare ne cere așa de mult?

Sărbătoarea pune ordine în relația cu mine însumi, relațiile între noi și alții, între noi și DUMNEZEU. Sărbătoarea trebuie precedată întotdeauna de o introspecție (cercetare) serioasă. Din păcate noi am înlăturat sărbătorile lăsate de CEL PEA ÎNALT înlocuindu-le cu freneticele și deprimantele noastre sărbători în care dorim să ne satisfacem cu nesaț poftele și plăcerile noastre. În cazul acesta vine întrebarea legitimă: pentru DUMNEZEU ținem sărbătorile? Fie că sărbătorim fie că postim ca să putem sărbătorii, problema esențială ne scapă: Sărbătoarea pune ordine în relațiile OM – OM și OM – cu DUMNEZEU. Sărbătorile sunt strâns legate de Legile și Poruncile DOMNULUI pentru că sărbătoarea ne amintește de Lege și Legea să ne lege de DOMNUL nostru!

Dragii mei oameni înainte de încheierea acestui capitol aș vrea să vă rog să ne gândim într-un mod onest la delimitarea dintre sărbătorile Domnului și sărbătorile noastre. Vreau să reafirm din nou că DOMNUL este cel care vrea să rămână în Sărbătoare PROSLĂVIT – LĂUDAT – ÎNĂLȚAT!!! Dacă vom înțelege acest adevăr atunci DUMNEZEU ne va oferi bucurii nespuse nelăsându-ne în singurătatea sărbătorilor noastre. Dacă Îi vom da (dedica) LUI sărbătoarea, EL va deveni Sărbătoritul nostru. Ajută-ne DOAMNE ca prin HARUL TĂU să ne bucurăm și să ne veselim împreună cu TINE!

CAPITOLUL II

SUNT SĂRBĂTORILE CEREMONIALE SAU NU?

Motivul principal pentru care Sărbătorile Domnului specificate în LEVITIC: 23 sunt neglijate, ignorate, este că sunt confundate cu ceremoniile care se săvârșeau în sanctuarul pământesc în dispensațiunea iudaică. DUMNEZEU a făcut cu poporul SAU din toate timpurile un LEGĂMÂNT de SALVARE pe care l-a pecetluit cu SÂNGELE NESPUȘ DE SCUMP AL FIULUI SAU PREAIUBIT ISUS HRISTOS.

DOMNUL a făgăduit ca va ocroti, mântui pe toți aceia care respectă condițiile acestui LEGĂMÂNT: credința vie în jertfa DOMNULUI ISUS DE PE CRUCEA GOLGOTEI și apoi ascultare de LEGILE și PORUNCILE și ORÂNDUIRILE SALE.

Ceremoniile din Vechiul Testament constau în tot ce se referea la sângele jertfelor care pecetluia acest LEGĂMÂNT. Jertfele acestea au *ÎNCETAT LA CRUCE!!!* Deci ceremoniile nu se încadrau în LEGE, ci protejau pe păcătosul ce se pocăia de călcarea LEGILOR lui DUMNEZEU. Sistemul ceremonial era o adăugire necesară din pricina călcării LEGILOR – PORUNCILOR – ORÂNDUIRILOR DOMNULUI. Acest lucru este argumentat de apostolul PAVEL în (Coloseni 2:14) „A șters zapisul cu poruncile care stăteau împotriva noastră, pironindu-l pe cruce,, (traducerea Cornilescu). Dar să citim și versiunea Gala Galaction: „A șters cu poruncile evangheliei *zapisul* cel despre noi care era potrivit nouă, și l-a luat din mijloc, pironindu-l pe cruce”. Dar ce anume sta la mijloc între om și DUMNEZEU? desigur *păcatul – călcarea LEGII lui DUMNEZEU!*

Legea pe care a scris-o Moise la Sinai conținea două categorii de legi:

- Una arată datoria omului față de Dumnezeu și față de semenii prin detalierea marilor principii morale
- Cealaltă se referea la jertfe și la ceremonialul de la templu.

Singura parte a Legământului lui Dumnezeu care a fost schimbată, este doar cea care se referea la modul de ispășire a păcatelor (Evrei 9:13,14). Dumnezeu a făcut un legământ cu poporul Său pe care l-a înnoit în era creștină. Ambele legăminte se bazează pe doi factori: Lege și sânge. În Vechiul Legământ sângele era de animale, iar în Noul Legământ este sângele Domnului Isus Hristos. Dar ascultarea de Lege rămâne valabilă în ambele legăminte.

Problema este ce conține această Lege. Ea este compusă din trei elemente: Legi, Porunci, Orânduiele (Geneza 26:5) adică Decalogul, Cartea Legii și Sărbătorile Domnului.

Cele reprezintă fiecare: Decalogul constituie principii generale pe care Cartea Legii – Deuteronom le explică în detaliu. Această carte a legii a fost așezată lângă chivot dar tot în Sfânta Sfințelor unde avea acces anual numai Marele Preot după ce se sfințea. Ea reprezintă orânduielele ce conțin reglementări privind viața socială, familială, de comunitate, sănătatea, etc. Acestea sunt prescripții adiționale date pentru ca obligațiile Decalogului să poată fi aplicate mai lesne. Biblia dă o mare importanță asupra acestei cărți. Ea este numită „Cartea Legământului” sau Judecățile, și conținea pedepsele pentru călcarea Legilor lui Dumnezeu. În termeni juridici Decalogul este Constituția iar Deuteronom este Codul penal, după cum scrie: „Să fie ca martoră împotriva ta” (Deuteronom 31:26). Ea era a cincea carte din Pentateuch care în traducere înseamnă repetarea Legii. Aceasta trebuia citită poporului anual și de felul în care erau respectate poruncile din această carte depindea binecuvântarea sau blestemul (Deut. 28:1,15). Deci Deuteronomul este denumit în Biblie

CARTEA LEGII, sau *Cartea Mărturie*. Dar rânduielile cu privire la ceremonial, jertfe, preoție, templu, nu sunt cuprinse în Deuteronomul, și acestea sunt numite în Biblie „Cartea lui Moise” (2 Cronici 35:12; Ezra 6:18; Neemia 13:1; Fapte 10:28; Evrei 9:10).

A nu se confunda cu Cartea Legii Lui Moise, cu Cartea Lui Moise. Despre prima stă scris în Maleahi, ultimul profet al Vechiului Testament. Principiile expuse în Deuteronom pentru instruirea lui Israel, trebuie urmate și de poporul din timpul sfârșitului. Iar Deuteronomul conține și Sărbătorile.

Legământul lui Dumnezeu se bazează pe aplicarea celor două mari principii ale iubirii: față de Dumnezeu și față de aproapele.

A te întâlni cu Dumnezeu la sărbătoare este gestul de iubire care va duce la consolidarea relației cu El. Nu întâmplător Sanctuarul din pustie era numit „Cortul întâlnirii”. Când poporul se înfățișa la orele de jertfă de dimineață și seară, în Sabate și Sărbători, Domnul împlinea promisiunea: „la ușa Cortului Întâlnirii acolo Mă voi întâlni cu voi” (Exod 29:42). Același lucru a spus Domnul și în Noul Testament: „Unde sunt adunați doi sau trei în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor (Matei 18:20). Iar când cineva ajunge într-o legătură atât de intimă cu Creatorul, atitudinea sa va fi de profundă reverență, adică de închinare sfântă. Scopul Sărbătorilor este, printre altele tocmai de prezentare înaintea Domnului pentru a ne închina. Făcând cele arătate mai sus, trăim Cuvântul care spune: „V-ați apropiat de Ierusalimul ceresc, de adunarea în Sărbătoare a îngerilor” (Evrei 12:22)

CARTEA LEGII LUI MOISE pusă lângă chivot, era Deuteronomul care pe lângă Decalog și Orânduielei era condiția Legământului cu poporul Său. Legământul era încheiat pe baza ascultării de Porunci, din partea poporului, și a sângelui, din partea lui Dumnezeu.

Până la cruce sângele era de animale, și era adus de preot în Sanctuarul pământesc, iar acum Marele nostru Preot Isus în

Sanctuarul ceresc, prezintă sângele jertfei Sale ca argument atotsuficient pentru salvarea noastră. Dar în serviciul Sanctuarului pământesc, jertfele de animale erau aduse la timpuri hotărâte, de aceea nu trebuie să facem eroarea de a confunda sângele animalelor cu timpurile de închinare. Sărbătorile sunt scrise în Cartea Legii care nu s-a desființat și reprezintă una din condițiile binecuvântării din Geneza 26:5.

Este dureros că o lume creștină ignoră și disprețuiește Sărbătorile Domnului ori numindu-le ceremoniale, ori înlocuindu-le cu altele, puse de oameni. Eroarea regretabilă a respingerii sărbătorilor Domnului se face din pricină că se confundă jertfele, cu timpul când ele se aduceau. Dar cine citește atent și fără prejudecăți vede că se aduceau jertfe nu numai în Sărbători ci și în Sabatul săptămânal (Numeri 28:9; 2 Cronici 2:4; 9:13; 31:3; Neemia 10:33; Ezechel 45:17; Osea 2:11). Dacă acceptăm Sabatul ca Lege veșnică sau acceptăm interdicția de a consuma sânge este o Lege veșnică (Levitic 3:17), de ce să excludem Sărbătorile deoarece ele sunt tot o lege veșnică și sunt tot Sabate, adică odihnă și momente de închinare.

Sanctuarul este o sinteză a marelui plan de mântuire și descoperă faze dramatice ale luptei dintre bine și rău. Fiecare Sărbătoare din Levitic 23 comemorează și explică evenimentele majore ale planului de mântuire: *Creația, Răscumpărarea, Nașterea din nou, Legământul, Biruința asupra păcatului, Ispășirea și Ridicarea la cer*. A nu le ține arată că nu apreciem oferta salvării și nu cinstim pe Domnul care a făcut atâtea sacrificii pentru noi, aceasta numindu-se neascultare. În Exod 23:14 scrie că a veni la Sărbători înseamnă a cinsti pe Dumnezeu.

Sărbătorile nu sunt ceremonii ci realități sfinte fixate de Dumnezeu despre care Dumnezeu spune că sunt veșnice (Levitic 23). Ele nu sunt ale evreilor, ci aparțin oricărui om de pe pământ căci orice om are nevoie de mântuire. Este un lucru de mirare că așa zișii creștini nu le respectă dar în schimb țin sărbători de tot felul, cum ar fi: sfinți, onomastici, Ziua recunoștinței, Crăciun,

zile consacrate femeii, copilului, muncii ș.a.m.d. De fapt aceste sărbători preamăresc omul și realizările lui, fură din slava lui Dumnezeu pe când sărbătorile biblice preamăresc pe Dumnezeul cel plin de slavă și putere. În ciuda declarațiilor de apartenență la creștinism se vede clar cine îl iubește pe Dumnezeu după ascultarea față de El.

Este trist că unii așa ziși credincioși despart Vechiul Testament de Noul Testament, spunând că Legile lui Dumnezeu au durat până la cruce.

Dar Domnul Isus a onorat Scripturile, prin aceea că a luptat prin Cuvântul lui Dumnezeu cu Satana și cu fariseii, a declarat către cei nepocăiți că, dacă nu cred în scrierile lui Moise, nu vor fi convinși nici dacă înviază cineva din morți, și a atras oamenilor atenția că Scripturile conțin instrucțiuni pentru obținerea vieții veșnice (Ioan 5:39). Dar toate scripturile sunt legate între ele, precum erau inelele de la stâlpii din Sanctuar. Și apostolul Petru leagă textele Bibliei spunând: „Nici o scriptură nu se tâlcuiește singură” (2 Petru 1:20). De aceea niciodată să nu cădem în greșeala de a lua un singur text pentru a stabili o interpretare, ci să îl comparăm cu alte texte din Biblie care vorbesc despre același lucru, și să cerem Domnului prin Duhul Sfânt ca El să ne lumineze mintea să putem să înțelegem corect Cuvântul sfânt.

Dacă noi comparăm diferite traduceri ale Bibliei înțelegem ce este acest *zapis*, anume *polița datoriei sau dovada scrisă despre călcările de Lege care aduc pedeapsa*. Mărit și Binecuvântat sa fie DOMNUL nostru ISUS CRISTOS care a luat asupra SA atât vina cât și pedeapsa la cruce după cum este scris: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” (Isaia 53:5). Unii interpretează cuvântul *zapis* zicând că ar fi „ceremoniile”, dar ei nu citesc cu atenție textul deoarece el (textul) declară că *zapisul ne este potrivit*! Oare ce poate fi martor împotriva noastră? Desigur *lista de păcate*.

Ceremoniile nu acuză pe păcătos dimpotrivă îl absolveau de pedeapsă, deoarece aducerea jertfelor la templu erau înlocuitoare pentru păcătosul ce se caia și credea în sângele ispășitor. Toate aspectele legate de serviciul sanctuarului au semnificații profunde cu privire la *salvarea omului*, iar lucrarea de la sanctuar se efectua la timpurile hotărâte de DUMNEZEU! Vreau să menționez încă 2 texte pe care le citează cu predilecție adepții negării sărbătorilor pentru timpurile prezente, este vorba de (Galateni 4:10) și (Coloseni 2:16). Să ascultăm ce spune primul, traducerea Cornilescu: „Voi păziți zile, luni, vremi și ani.” Traducerea Nițulescu: „Păziți zile, luni, timpuri hotărâte și ani”. Traducerea, Gala Galaction: spune: „Țineți zile, luni, răstimpuri, sărbători și ani?”

Astfel acum putem înțelege de ce apostolul Pavel spunea: „Mă tem în privința voastră, să nu mă fi ostenit la voi zadarnic, Fiți vă rog fraților cum sunt eu” (Coloseni 4:11), trad. Gala Galaction. Deci Pavel îndeamnă pe credincioși să fie ca el care ține sărbătorile! Acest adevăr mai reiese așa de clar în (Fapte 20:6). În Filipii erau cei mai iubitori și sinceri convertiți ai apostolului Pavel unde el a stat cu ei 7 zile la Sărbătoarea Azimilor. Comparând mai multe traduceri ne lămurim că apostolul este consecvent în practica sa de a ține sărbătorile și de a-i îndemna și pe ceilalți creștini la aceasta cum reiese din 1 Corinteni 5:8. Traducerea Gala Galaction sună mai clar decât altele: „(1 Corinteni 5:7): Cristos mielul nostru de Paște a fost jungheat drept de aceea sa facem praznicul nu cu un aluat vechi”.

Mai este un text citat de adversarii sărbătorilor. (Coloseni 2:16): „Nimeni sa nu va judece cu privire la mâncare și băutură sau cu privire la o zi de sărbătoare cu privire la o zi de luna noua, sau cu privire la o zi de Sabat” – trad. Cornilescu.

Iată cum spune trad. Gala Galaction: „Nimeni dar să nu vă bage de vină pentru mâncare sau băutură, sau cu privire la o sărbătoare sau lună nouă, sau Sâmbătă”. Atenție, nu e vorba aici numai de sărbători evreiești, cum ar fi înclinați unii să comenteze,

ci chiar de ziua de Sâmbătă”! Prima varianta zice: „să nu vă judece” a doua: „să nu va bage de vină”. Dacă le comparăm se deduce aici, ca felul de viațuire al creștinului care are un *regim alimentar deosebit și ține anumite zile de închinare să nu fie condamnat pentru acesta chiar dacă distonează (diferă) cu obiceiurile majorității*. Motivul pentru stilul separat de trai este argumentat în versetul următor: „care sunt umbra lucrurilor viitoare, iar trupul este a lui HRISTOS” (trad. Gala Galaction).

Ce înseamnă umbra? După cum în ceremoniile din Vechiul Testament erau preînchipuitoare despre cele ce urmează sa se împlinescă în viitor, tot astfel acum mâncarea și Sabatele sunt o *pregustare a celor ce vor fii pe Noul Pământ!* Ce înseamnă în Biblie trup? Este un simbol pentru Biserică. Deci cum a trăit HRISTOS trebuie să trăiască și Biserica! (1 Ioan 2:6) Biblia și logica vorbesc la fel pentru cine vrea să lepede ideile preconceptuate și înrădăcinate și sincer să dorească să înțeleagă ce zice cu adevărat CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU – BIBLIA. Colosenii au fost avertizați de Pavel să nu se ia după datini, și să nu se întoarcă la vechile concepții păgâne mitologice, anume *politeismul grecesc*. (Coloseni 2:8) „*învățăturile începătoare ale lumii*”. În Coloseni 2:16 Pavel enumeră zile de repaus divin care *sunt unitare!* Un studiu atent al Scripturilor arată că nu poate fi ținut doar Sabatul Săptămânal excluzând Luna Nouă sau Sărbătorile căci ele sunt un *TOT UNITAR!*

Legat de îngăduința creștină pericopa Romani 14 a iscat multe controverse. La prima citire, acest text pare a fii întru totul permisiv. Totuși Dumnezeu a poruncit niște zile rânduite de El pentru închinare. În Levitic 23:1-4 se spune: „Acestea sunt sărbătorile rânduite ale Domnului, adunări sfinte pe care le vestiți la timpul hotărât lor... Acestea sunt rânduieli veșnice pentru poporul Meu, zice Domnul”.

Dacă poți zice: „pentru Domnul nu ucid, nu fur, nu mint” nu pot zice „pentru Domnul nu țin Sabatul, pentru Domnul nu țin zile de sărbătoare”. Poți însă spune: „pentru

Domnul nu țin o zi fixată de oameni (Duminica) sau sărbători fixate de oameni (Crăciun).

„Să învățați să nu treceți peste ce este scris” 1 Corinteni 4:6.

Întreaga discuție din Romani 14 nu este despre libertatea de a păzi Legea și orânduirile în biserică care sunt precepte divine și de obiceiuri și precepte omenești legate de mâncare și zile de post. Pavel nu învață că cineva poate cinsti pe Domnul atât prin mâncare cât și prin abținerea, dar cu privire la zile el nici măcar nu admite că persoana care cinstește toate zilele la fel pentru Domnul o face. Astfel, apostolul Pavel nu îi aprobă pe cei care prețuiesc toate zilele la fel.

Pavel nu putea desființa păzirea zilelor sfinte ca Sabatul, Paștele, Cincizecimea și celelalte sărbători fără să fi explicat vreodată motivul pentru aceasta, deoarece el a păzit Sabatul și sărbătorile Domnului. (Fapte 18:4; 17:2)

Dacă Pavel i-ar fi învățat pe convertiții dintre neamuri că păzirea Sabatului este o problemă personală, creștinii iudei ar fi fost gata să atace îndrăzneala lui de a înlătura Legea Sabatului așa cum a făcut-o cu privire la circumciziune. (Fapte 21:21). Faptul că nu există nici o aluzie despre o astfel de controversă în Noul Testament arată clar că nu s-a pus niciodată problema păzirii Sabatului și a Sărbătorilor Domnului. Preferința cu privire la zile din Epistola lui Pavel către Romani avea de a face cu zile de post, mai degrabă decât zile de sărbătoare, deoarece contextul se ocupă cu abținerea de la mâncare și vin. În sprijinul acestei păreri vine *Didache* capitolul 8 care le poruncește creștinilor să postească miercuria și vinerea, mai degrabă decât luna și joia, ca iudeii. *Didache* este cunoscută drept „învățătura celor 12 apostoli”. A fost probabil scrisă în jurul anilor 65-80 și se presupune că este învățătura pe care au dat-o apostolii neamurilor despre viață și moarte, despre rânduiala din biserică, despre post – botez – rugăciune, etc.

Didache nu este de inspirație divină dar este valoroasă fiind unul din primele documente ale perioadei de început a bisericii.

Faptul că Pavel în Romani capitolul 14 consacără 21 de versete discuției despre hrană și numai două versete (Romani 14:5,6) discuției despre zile, sugerează că acestea din urmă erau o problemă foarte limitată pentru biserica romană, probabil pentru că aceasta avea de a face cu o convingere particulară privind meritul de a face anumite exerciții spirituale, precum a posti în unele zile speciale.

Deoarece practicile acestea nu au subminat esența Evangheliei, Pavel îndeamnă la toleranță și respect mutual cu privire la această problemă.

Sărbătorile nu pot fi separate de Sabat și nici Sabatul de sărbători: Levitic 23, 1 Cronici 23:31; 2 Cr. 2:4; 8:13; 31:3; Neemia 10:33; Nu există nici o scuză pt. cei ce cred că toate interpretările asupra Scripturii sunt fără greșală, și că ideile noastre sunt infailibile. Chiar dacă peste o eroare a trecut mult timp, timpul nu va face din eroare un Adevăr. Nici o doctrină adevărată nu va suferii pierderi dacă se va mai face o cercetare minuțioasă a Sfintelor Scripturi.

CAPITOLUL III

SABATUL

(Exod 20:11; Deuteronom 5:12-15; Isaia 58:13,14; Ezechiel 20:11,12)

Spre deosebire de sărbătorile care au loc într-o zi fixă a lunii, Sabatul nu este legat de ciclul lunii. El vine în fiecare a șaptea zi pentru a comemora odihna lui D-zeu după ce a creat lumea. Importanța Sabatului nu este cu nimic diminuată de frecvența lui. De fapt, regularitatea lui îi mărește sfințenia.

Sabatul este sărbătoare săptămânală, este a 7 a zi a săptămânii (Gen. 2:1-2) zi de odihnă inaugurată de Dumnezeu la creațiune. Această sărbătoare a fost dată ca poruncă în Decalog – porunca a 4 a. Sabatul strălucește ca zii de mare valoare în cadrul celor 10 porunci. Decalogul sau Legea morală este veșnică și neschimbătoare (Mat. 5:17-19). Domnul numește Sabatul *semnul* ce deosebește poporul Său de celelalte popoare (Ezechiel 20:11-12 și v.20). Sabatul reprezintă *sigiliul* Legii deoarece conține:

- a) Numele Dătătorului Legii – ADONAI
- b) Funcția – CREATORUL
- c) Teritoriul – cerul, pământul și marea.

Sabatul este și o *sărbătoare veșnică* rânduită de Dumnezeu Levitic 23. Sabatul săptămânal se află în fruntea celor 7 sărbători ale Domnului.

Creștinii care iubesc pe Domnul Sabatului găsesc de cuviință că aceasta este o zi fericită de sărbătoare a minunatelor realizări ale lui Dumnezeu pentru lumea întregă, și pentru viața lor spirituală. În această zi se obține o comuniune specială cu Dumnezeu care ne onorează cu prezența Sa, ne binecuvântează, ne sfințește după cum a promis.

Ziua a- 7-a Sâmbăta a rezervat-o Dumnezeu pentru *Sine* – *zi de odihnă* – pentru a se întâlni cu noi coroana Creației Sale, făcuți după chipul și asemănarea Sa. El ne-a încredințat 6 zile pentru a ne face tot lucrul nostru dar ziua a 7 a este o zi rezervată, reținută pentru Dumnezeu.

Domnul nostru Isus Hristos a păzit Sabatul, atunci fiecare creștin ar trebui să păzească Sabatul (1 Ioan 2:6). De asemenea ucenii chiar și după învierea Domnului au continuat sa se închine în Sabat: Marcu 2:28; Luca 4:16; Matei 24:20; Fapte 13:14, Fapte 16:13, Fapte 17:2, Fapte 18:4. În Noul Testament s-au găsit *150 referințe pentru Sabat și nici o referință biblică pentru păzirea duminicii ca zi sfântă*. Apostolii Domnului nu au emis nici un decret pentru înlocuirea Sabatului cu Duminica, dimpotrivă noi știm că ei au continuat să frecventeze templul și sinagogile în zilele de Sâmbătă. Atunci întrebarea este: Cine a îndrăznit să bage mâna în Chivot să schimbe ziua de închinare?

Biblia și istoria ne dă răspunsul Daniel 7:25 „El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupra pe sfinții CELUI Prea Înalt, și se va încumeta să schimbe vremile (vremile de închinare religioasă Traducere Biblia de studiu pentru o viață deplină versiunea C. Cornilescu) și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremi și o jumătate de vreme”.

O altă traducere Biblia Ortodoxă ediția 1997 spune tot în acest verset biblic: „El... se va încumeta sa schimbe sărbătorile și legea.” Biserica din Roma a fost instrumentul în adoptarea zilei întâi a săptămânii (duminica), ca zi de odihnă. Eusebiu, episcop catolic de Cezareea (sec. IV), a venit cu ideea că Hristos, a transferat Sabatul zilei a șaptea, pe duminică dar nu a putut aduce nici măcar o probă biblică în sprijinul afirmației sale. Nici nu ar fi putut pentru că nu există! În anul 321 d.Hr., pe 7 Martie, împăratul Constantin cel Mare a emis edicte pentru sărbătorirea regulată a zilei soarelui în întreg

imperiul. Edictul lui Constantin a constituit prima *Lege duminicală* cunoscută în istoria lumii.

Dumnezeu nu a binecuvântat oricare zi din săptămână ci ziua a 7 a. Nici nu a lăsat la latitudinea oamenilor ca ei să aleagă o zi care le convine!! Dumnezeu ne-a fixat un timp, când El vrea să se întâlnească cu noi. A veni la închinare în ziua hotărâtă de Dumnezeu este un act de *credincioșie și de ascultare*.

În biserica primară Sabatul a fost privit ca o zi de bucurie. Isaia numește Sabatul o zi de *desfătare, o zi în care să cinstești și să sfințești pe Domnul* (Isaia 58:13-14), zi sfințită încă de la Creațiune.

După ce am fost iertați și mântuiți prin Jertfa Domnului Isus Hristos, ca și copiii de Dumnezeu trebuie să stăm în ascultare de El: „Ascultarea face mai mult decât jertfele” 1 Sam. 15:52.

Un alt scop pentru care a fost dat Sabatul este ca omul să-și aducă aminte că numai El poate să ne scoată din răbia păcatului și să ne răscumpere (Deuteronom 24:18) și Galateni 4:7: „Așa că nu mai ești rob ci fiu; și dacă ești fiu ești și moștenitor prin Dumnezeu.”

El a hotărât o zi din șapte, pe care a sfințit-o, zi specială, o fereastră de timp binecuvântată în care Dumnezeu deschide cerul, coboară pe pământ prin Duhul Sfânt, sfințește adunarea iar noi Îl sfințim pe El prin adorare.

Dacă eu nu vin la întâlnirea pe care a hotărât-o Dumnezeu, ce am câștigat? Unii nu doresc să vină la această întâlnire programată de Cel Prea Înalt, alții nu cred în valabilitatea acestei întâlniri. Multe uităm noi în viață, însă nu poate fi o nebunie mai mare să uiți cine te-a creat, cine te-a răscumpărat, cine te-a mântuit.

Uitarea este firească, dar când îți amintește Dumnezeu și tu nu vrei să știi, atunci *prețul uitării* este cu atât mai

mare:, „Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești” Exod 20:8.

Ziua de Sabat este o necesitate, în ea se cuprind binecuvântări și avantaje nemărginite –Psalmul 92. Nu trebuie să percepem Sabatul ca un timp de interziceri ci ca un timp de fericire și comuniune cu Dumnezeu Creatorul ce dorește să împlinească pe deplin nevoile făpturilor Sale.

CAPITOLUL IV

PAȘTELE

(Exod 12:13; Levitic 23:5; Numeri 9:1-5; Deuteronom 16:1-8)

Paștele reprezintă moartea Mântuitorului nostru pe cruce ca Miel de jertfă. El a fost grăuntele de grâu îngropat pentru a aduce roadă.

Cuvîntul *Pessah* înseamnă *trecere*, și are multe semnificații simbolice. În Exod 12 scrie că înainte de darea Legii pe Sinai, poporul Domnului a respectat Paștele. Ei au jertfit mielul, au însemnat ușorii cu sânge, și au stat în casele lor în noaptea când îngerul a omorât toți întâi născuții ai Egiptului. Noaptea reprezintă întunericul păcatului, iar Egiptul păcatul idolatriei. Semnul sângelui deosebea pe adevărații credincioși de închinătorii la zeei păgâni.

Paștele e simbolul dezrobirii de servitutea păcatului și de mentalitatea păgână. Prima dată când mana din pustie a încetat, a fost a doua zi după Paște, când poporul trebuia să intre în Canaan.

Deci serbarea Paștelui ne propulsează cu mintea la momentul când piciorul mântuiților vor atinge Ierusalimul ceresc. Paștele înseamnă *trecerea* de la sclavie la libertate, așa cum credincioșii trec de la starea de robie a păcatului, la înfiere și libertatea în Hristos.

Dar aceasta nu înseamnă că ești liber să calci Legea, deoarece Porunca 1 din Decalog face referire la Paște: „Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău, care te-a scos din Țara Egiptului, din casa robiei.” Această Sărbătoare trebuie ținută în „cinstea Domnului,” (Exod 5:1), este o lege veșnică (Levitic 23:14), Luca 22:15,16: „El (Isus) le-a zis: „Am dorit mult să mănânc Paștele

acestea cu voi înainte de patima Mea; căci vă spun, că de acum încolo, nu le voi mai mânca, până la împlinirea lor în Împărăția lui Dumnezeu.”

În cartea Deuteronom cap. 16 v.1-8 găsim accentuarea cu care este însemnat „locul” unde trebuia ținută sărbătoarea. După mintea oamenilor, nu s-ar fi părut atât de important locul, unde trebuia ținută sărbătoarea, dar gândurile lui Dumnezeu erau altele. Părerile omenești nu au nici un preț, când e vorba de gândurile și de cuvântul lui Dumnezeu. De trei ori la rând se spune în această parte a capitolului „în locul pe care- l va alege Domnul”. Firește că aceasta nu este o repetare fără folos. Era nevoie de această accentuare din pricina neștiinței, nepăsării și încăpățânării noastre. Dumnezeu în bunătatea Sa, se străduiește să întipărească în inima și cugetul și în mintea poporului Său, locul unde vrea ca să fie sărbătorite Pastele.

Menționez ca numai în Deuteronom, se stăruie asupra locului sărbătorii, pe când în Exod nu găsim nimic în privința aceasta, pentru ca acolo s-au sărbătorit în Egipt. Nici în Numeri nu se pomenește *locul*, pentru ca e vorba de sărbătorirea în pustiu. Adevărul cu privire la *locul* despre care se vorbește în capitolul nostru este că Dumnezeu vroia să adune pe poporul Său în jurul Lui însuși ca să prăznuiască sărbătoarea în fața Lui, ca El să se bucure în ei și ei în El și între ei. Aceasta nu se putea decât într-un loc anumit. Toți cei ce iubeau pe Domnul erau bucuroși să se ducă acolo. Alții care erau nepăsători puteau spune: „Nu putem să ținem sărbătoarea în sânul familiilor noastre? „Ce nevoie este de o călătorie lungă? „Inima să fie bună, încolo n-are a face *locul*.” Totuși dovada că *inima stă bine* este dorința de a face voia lui Dumnezeu.

Dumnezeu spusese unde va fi Numele Lui acolo avea să fie îmbărbătare, bucurie, binecuvântare. Nu era vorba numai ca un număr oarecare să se adune într-un loc ca să se bucure împreună, ci să se adune înaintea Lui, *acolo unde a spus El că va fi Numele*

Său. Oricine nu se ducea acolo dădea dovadă de răzvrătire împotriva Domnului.

Să ne mai aruncăm privirea asupra felului sărbătoririi. Trăsătura de căpetenie este aici „*azima*”, care este numită „*pâinea întristării*”. De ce? Pe cât știm, pâinea nedospită înfățișează sfințenia inimii și a vieții, de maximă trebuință ca să stăm în legătură strânsă cu Dumnezeu. Noi nu suntem mântuiți prin sfințenie personală (prin fapte) ci în vederea obținerii ei. Ea nu alcătuiește temelia mântuirii noastre, însă este o parte de căpetenie a legăturii noastre cu Dumnezeu. Ca să fim cu adevărat în legătură cu Dumnezeu sau cu frații noștri și să ne putem închina lui Dumnezeu în duh și adevăr, trebuie să trăim o viață sfântă și despărțită de orice rău. Dacă ne-am lua locul în adunarea lui Dumnezeu, și am lua parte împreună cu credincioșii la închinare, dar am trăi în același timp în păcate ascunse sau am tăcea când am vedea răul la alții care merg împreună cu noi am mânji prin acestea adunarea, am întrista pe Duhul Sfânt, am păcătui împotriva lui Hristos și ne-am împinge singuri sub greutatea judecății lui Dumnezeu.

A pricepe învățăturile, a le primi în inimă cuprinsul și a-l trăi sunt două lucruri deosebite. Dorim ca toți cei ce mărturisesc că sunt stropiți cu sângele Mielului, să caute să țină sărbătoarea Azimelor (1 Cor. 5:6-8). Dar ce trebuie să înțelegem prin „*pâinea întristării*”? Nu ar trebui oare să ne așteptăm mai degrabă la bucurie și cântări de laudă, când e vorba de o sărbătoare care se ținea în amintirea izbăvirii din robia și ticăloșia Egiptului? Fără îndoială că izbăvirea noastră din sclavia cumplită și neleguită a lumii păcătoase, cu toată urmările ei, este în legătura cu bucuria adevărată, cu laudă și închinare. Dar se vede că nu acestea erau trăsăturile de căpetenie ale Paștelor, căci lucrurile acestea nici nu se pomenesc măcar. Auzim spunându-se despre „*pâinea întristării*” dar nici un cuvânt despre bucurie sau cântări de laudă. Acest fapt cuprinde o învățătură însemnată pentru inimile noastre. Ea ne arată frământările adânci ale inimii, lucrate de Duhul Sfânt

prin faptul că El ne aduce aminte de suferințele Domnului și Mântuitorului nostru pentru noi, al căror rost a fost să ne izbăvească de păcatele noastre și de judecata cuvenită lor. În Exod 12 aceste frământări și dureri lăuntrice sunt înfățișate prin „buruienile amare” și ni se arată de multe ori în istoria credincioșilor Vechiului Testament, întrucât ei au fost aduși, prin lucrarea puternică a Duhului Sfânt și a Cuvântului lui Dumnezeu, să-și „întristeze sufletele” și să se mâhnească înaintea lui Dumnezeu. Pâinea întristării era o trăsătură specială a sărbătorii Paștelor, și Izraeliții trebuiau s-o mănânce, aducându-și aminte de plecarea lor din Egipt.

Cititorule credincios doresc să meditezi cu luarea de aminte asupra adevărului cuprins în „pâinea întristării”. Sunt creștini și (nu puțini) care doresc să scape de robia Legii și ajung astfel ușuratici și aroganți. Aud vorbindu-se frecvent despre Mântuire și Har, despre punerea într-o stare după voia lui Dumnezeu prin credință, despre izbăvirea de sub Lege și despre toate binecuvântările deosebite ale stării creștinului, însă înțeleg adevărurile Harului mai mult cu mintea și cunosc prea puțin puterea sfințitoare a Lui în inimă și viață.

În Israel nu era îngăduit și nici nu era potrivit cu gândul lui Dumnezeu să țină Paștele fără „azimi”, fără „pâinea întristării” care era o parte de căpetenie a sărbătorii. Tot așa nici noi nu putem ține sărbătoarea pe care o avem ca și creștini, potrivit cu gândul lui Dumnezeu, fără starea sufletească arătată prin „buruienile amare” sau prin „pâinea întristării” și fără sfințirea personală. Intr-adevăr, avem mare nevoie de cercetare de sine și frământări adânci ale inimii pe care Duhul Sfânt ar vrea să le trezească în noi, zugrăvind înaintea inimilor noastre patimile lui Hristos. Ce L-a costat, ce preț imens a plătit când ne-a șters păcatele cât a suferit pentru noi când valurile mâniei drepte ale lui Dumnezeu s-au năpustit asupra Lui din pricina fărădelegilor noastre.

Dragul meu prieten este important să-ți știi cugetul spălat cu sângele lui Hristos dar asta nu-i de ajuns **TREBUIE SĂ GUȘTI DUHOVNICEȘTE CU INIMA MOARTEA LUI HRISTOS ȘI SĂ AI ÎNTIPĂRIT ÎN CHIP PRACTIC CRUCEA LUI ASUPRA ÎNTREGII TALE VIEȚI ȘI ASUPRA ÎNTREGII TALE FIINȚE.**

Omul se află sub blestemul suferinței și al morții ca o consecință a călcării legii. Numai Hristos Îl poate izbăvi de condamnare, deoarece și-a asumat vinovăția pentru toate păcatele omenirii (Isaia 53:4-5), și astfel a făcut posibilă iertarea și salvarea ei.

Paștele e un simbol pentru *nașterea din nou a credinciosului, care prin botez, reeditează răstignirea, moartea și învierea Domnului său, Cel ce S-a făcut asemenea nouă, pentru a ne salva.* Paștele a fost instituit înainte de căderea în păcat, împreună cu planul de mântuire a lumii.

EL a fost serbat înainte de darea Legii pe Sinai în Egipt. Este o „lege veșnică” (Levitic 23:14). Paștele trebuie repetat anual, după cum a spus Domnul „spre pomenirea Mea” (Luca 22:14-20) Din Exod 12 înțelegem că Paștele e un „*semn*” al Noului Legământ, ce protejează pe copiii Lui, de plăgile ce vor veni la sfârșit, pentru că numai cei spălați în sângele Mielului vor fi protejați de Judecata viitoare al lui Dumnezeu. Păcatul a făcut imposibilă bucuria odihnei pentru omul nerăscumpărat, de aceea e necesară sărbătoarea Paștelui, care e *temelia tuturor celorlalte.* În Egipt Dumnezeu a văzut sângele mielului pe stâlpii ușii și pe pragul de sus și a cruțat familiile respective. În dispensațiunea iudaică, Paștele *anticipe crucea.* În dispensațiunea creștină Paștele *comemorează Jertfa Supremă a Domnului Isus pe cruce pentru mântuirea întregii omeniri!* De Paște se leagă intim sărbătoarea Azimilor, care durează 7 zile.

Azima *simbolizează pe Domnul Isus care a fost fără aluat, fără nici un păcat.* El a fost Omul desăvârșit, care a slăvit pe Dumnezeu prin despărțirea absolută de orice rău. Snopul

legănat adus a doua zi după Sabatul de Azimi semnifică învierea din morți a Domnului Isus, ca pârgă a celor adormiți. (1 Corinteni 15: 20), promisiunea învierii celor credincioși la venirea Domnului.

SFÂNTA CINĂ PASCALĂ

În Apocalipsă 3:20, Domnul spune „Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine”. În noaptea de dinaintea răstignirii, Domnul Isus a explicat semnificația ceremoniilor de Paște.

El a spus că pâinea fără aluat reprezintă trupul Său care se frânge pentru noi, iar rodul viței este un simbol pentru sângele Său, adică viața care și-a dat-o pentru toți oamenii. După cum azima și rodul viței devin o parte din corp prin consumarea lor, tot așa Cuvântul și Duhul de viață din Hristos trebuie să fie în noi. Domnul a arătat prin ceremonia spălării picioarelor ucenicilor, că viața Sa neogostă și smerită trebuie să caracterizeze orice urmaș al Său.

El a precizat că sângele Său este o garanție pentru cel ce încheie legământul cu Dumnezeu, deoarece El va da Duhul Sfânt care să-i dea putere de a împlini Legea.

Sărbătoarea Paștelui are un timp precis, anume 14 Nisan (Levitic 23:5). Domnul Isus a murit ca miel de Paste. Sfășierea perdelei dintre Sfânta și Sfânta Sfintelor în templul din Ierusalim, a arătat clar că *ceremoniile au încetat*, deoarece Acela către care arătau, venise ca Miel de jertfă (Daniel 9:27). Dacă urmărim istoria poporului israelit, observăm că ei au serbat Paștele înainte de a trece Marea Roșie, deci legătura cu Hristos trebuie să preceadă botezul. „Toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise; toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească, și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stânca era Hristos” (1 Corinteni 10:2-4).

Domnul a spus: „Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit” (Ioan 10:9); deci prin cruce, prin moartea *eului*, devenim oameni noi, la fel cum El a trecut prin răstignire și moarte, înainte de a învia. Hristos Și-a dat viața Sa prețioasă, singura care putea contrabalansa cerințele Legii, și a demonstrat că Dumnezeu este atât drept, cât și bun. El nu poate tolera păcatul, noi meritam moartea, dar Isus a primit-o în locul nostru.

SFÂNTA CINĂ A PAȘTELUI a fost instituită de Domnul la timpul hotărât, la sfârșitul celor 70 săptămâni (Daniel 9:24), în noaptea trecerii (*Pessah*) dintre cele două Legăminte. Domnul Isus știa că sosise ceasul (Ioan 13:1) și că urma să moară, ca înlocuitor pentru toți urmașii lui Adam. Când poporul lui Dumnezeu a ieșit din Egipt, întâi născuți ai egiptenilor au murit chiar în noaptea aceea, dar cei ce au jertfit mielul, au fost cruțați de moarte.

Cina Pascală a Domnului este o lecție a suferinței, după cum mielul era însoțit de ierburii amare. *Azima și rodul viței* reprezentau *TRUPUL și SÂNGELE DOMNULUI HRISTOS*. *Ele trebuie asimilate, ca simbol al împărtășirii cu viața Sa fără păcat*. De asemenea lecția umilinței dată de gestul spălării a picioarelor, ne arată cât de mult S-a coborât Domnul Isus, care a lăsat tronul Universului și a trăit printre oameni, asemenea lor, dar fără păcat!!

Dragul meu prieten care citești această carte cred că ai realizat importanța deosebită a sărbătorii Paștelui de aceea nu vreau să închei meditația noastră până nu vom sintetiza patru aspecte ale Paștelui.

1) *Partea lui Dumnezeu*

Trebuie știut că fără Paște nu poate fi odihnă, căci prin lucrarea săvârșită la cruce, omul poate fi răscumpărat. În Egipt fiecare familie a primit poruncă să junghie un miel fără cusur. Mielul trebuia ținut 4 zile, și învățaseră să-L iubească, dar dragostea aceasta nu-i putea salva, căci numai prin sânge se putea face ispășire pentru sufletele lor (Levitic 17:11). La fel în Exod 12:13-23 Biblia spune: „Eu voi vedea sângele pe ușorii casei și

voi trece pe lângă voi...Domnul nu va îngădui nimicitorului să intre în casele voastre să vă lovească”. Mielul preînchipuia acel sânge nevinovat care avea să curgă la Golgota pentru a spăla păcatele celor ce aveau să creadă în jertfa Fiului prea iubit. Dar pentru egiptenii care nu s-au refugiat sub protecția aceluși sânge, nu mai există scăpare. În 1 Petru 1:19 scrie: „A-ți fost răscumpărați... cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără pată”. Isus a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat. Prețios este nu numai pentru noi, dar mai ales înaintea lui Dumnezeu, Singurul care poate aprecia la justa valoare această jertfă. Dumnezeu este dragoste, iertând pe cei aflați sub har, și este și drept, îndreptățind pe cel ce are credința în Isus (Romani 3:26).

2) *Partea celui răscumpărat*

Dumnezeu a făcut totul, El a dat Mielul. Dar trebuie ca orice om, pentru a fi mântuit să-și însușească personal lucrarea lui Hristos: „Fiecare om să ia un miel”.

Familia trebuia ca în luna întâi a anului – luna Nissan să ia un miel, să îl păstreze patru zile, apoi în ziua a 14-a să îl înjunghie, să pună sângele pe ușorii ușii și apoi să rămână în casă. Numai așa se găsea în siguranță, dacă îndeplinea toate instrucțiunile.

Astăzi Mielul pascal este înlocuit cu Sfânta Cină instituită de Domnul Hristos în seara Paștelui (Luca 22:7-20).

„În timpul Cinei Domnul Isus S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să îi ștergă cu ștergarul cu care era încins.” (Ioan 13:1-17) El s-a dat ca exemplu de umilință și slujire pentru noi și tot El ne spune: „Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți” (v.17)

Cine nu respectă instrucțiunile divine, și procedează după alte reguli, stabilite de oameni, repetă jertfa lui Cain, care a pus pe altar roadele muncii lui, în locul mielului cerut de Dumnezeu.

Aceasta ne arată că Dumnezeu nu primește o ascultare parțială sau după unele păreri omenești.

3) *Paștele ca hrană*

Dacă familia respectă Paștele la timpul și modul poruncit de Dumnezeu, va fi cruțată de moartea spirituală și pedeapsa ce va veni peste egiptenii moderni, adică lumea necredincioasă și idolatră.

Dar nu era de ajuns să serbeze Paștele la timpul hotărât și să înjunghie Mielul. El trebuia și mâncat. În Exod cap. 12:1-11 de șapte ori se repetă cuvântul *a mânca*. A crede în Domnul Isus nu este o simplă adeziune intelectuală în ceea ce spune Biblia despre El, nici o formulă magică ce se repeta. După ce a zis: „Cine crede în Mine are viață veșnică”, Domnul a adăugat: „Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viață în voi înșivă” (Ioan 6:53).

Nu este vorba de a bea și a mânca trupul Lui.

După cum hrana și apa ne întrețin viața în corp, tot așa cuvintele lui Dumnezeu dau viață sufletului. Pentru a avea viață duhovnicească, trebuie să înțelegem valoarea jertfei Sale, că singura care îndepărtează păcatele, și s-o acceptăm în întregime.

Mielul nu trebuia fiert, ci fript la foc. Ghedeon nu a înțeles acest lucru, iar Îngerul i-a zis să verse zeama și să pună carnea și azimile pe stâncă, și un foc le-a mistuit (Judecători 6:20-21).

Hristos a trebuit să treacă prin toată judecata lui Dumnezeu. De nimic n-a fost cruțat. „Toate talazurile și valurile Tale trec peste Mine” Psalmul 42:7).

Capul, picioarele, lăuntrul trebuiau să treacă prin foc: inteligența, umblarea, sentimentele intime. Verdețuri amare însoțeau azimile, numite în Deuteronom 16 „*Pâinea întristării*” ce semnificau sentimentul amar că păcatele noastre L-au costat pe Domnul Isus suferințe de nedescris. Două sărbători sunt marcate de întristare, Paștele și Ispășirea, amândouă fiind urmate de două sărbători de bucurie, Cincizecimea și Corturile.

În noaptea Paștelui, orice israelit trebuia să fie pregătit de plecare, cu mijlocul încins, încălțămintele în picioare, toiagul în mână. Aceasta are o însemnătate pentru noi, anume că trebuie să fim gata pentru venirea Domnului, cu sentimentul urgenței și al faptului că aceasta nu e patria noastră, ci așteptăm o lume mai bună. Dar această așteptare nu trebuie să fie pasivă ci îmbrăcați cu armătura necesară în lupta cu forțele întunericului, după cum scrie în Efeseni cap. 6:11-17 și 2 Petru cap. 3:10-14.

4) Paștele ca amintire

Despre Sabat, Domnul ne spune să îl serbăm ca amintire despre Creațiune: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești” (Exod 20:8). Dar și despre Paște Domnul ne poruncește să îl serbăm ca amintire: „Pomenirea acestei zile s-o prăznuiți printr-o sărbătoare... ca o lege veșnică” Exod 12:14). Amintirea se referă la izbăvirea din robia egipteană, ce simbolizează eliberarea din robia păcatului, săvârșită de Domnul Hristos când a fost răstignit de Paște și a înviat pentru a mijloci pentru om la tronul Celui Veșnic. Paștele ne aduce aminte pururea de prețul plătit pentru eliberarea din păcat și din moarte. La fel s-a exprimat și Domnul Isus când a spus ucenicilor și implicit, tuturor creștinilor din toate timpurile: „să faceți lucrul acesta spre pomenirea mea” (Luca 22:19). Această *pomenire* trebuie făcută într-un cadru de sfințenie pe care o cere jertfa de pe cruce.

În pustie, după cum scrie la Numeri 9, s-a prevăzut posibilitatea serbării Paștelui și în luna a doua, pentru niște cazuri speciale, ca de exemplu pentru cei necurați sau aflați în călătorie. Aceasta înseamnă că acei ce s-au îndepărtat de Domnul, au posibilitatea revenirii. Dacă cineva nu era în vreuna din aceste situații, și totuși nu serba Paștele la timpul hotărât, adică în ziua a 14-a a lunii întâia Nisan, trebuia să fie nimic (Numeri 9:13).

Domnul dorește să facem reformă (Isaia 58:12). Cea din timpul lui Neemia a restatornicit Legea și sărbătorile (Neemia 8:14-18). În timpul lui Iosia și Ezechia la fel (2 Regi 23:21; 2 Cronici 30:21).

Sărbătorile au fost ținute de Avraam, căci a respectat Legi, Porunci, orânduiei (Geneza 26:5). Poporul evreu a ieșit din Egipt pentru a ține sărbătoarea pe care n-o puteau respecta în robie (Exod 5:1). Sărbătorile au fost obligatorii în Vechiul legământ dar au fost serbate și după ridicarea la cer a Domnului Isus, de către apostoli și ucenici (Fapte 20:6,16; Corinteni 5:8). La toate redeșteptările spirituale menționate în Biblie, printre reformele înfăptuite se număra și respectarea sărbătorilor (2 Cronici 30; Neemia 8).

Ne rugăm Domnului ca în zilele acestea din urmă ale Bisericii, când așteptăm revărsarea ploii târzii a Duhului Sfânt, când cunoștința va crește așa cum a fost proorocit să aibă loc o redeșteptare spirituală a Bisericii Domnului însoțită de reforme.

Străinul care dorea să țină Paștele, nu putea s-o facă decât dacă era tăiat împrejur, arătând astfel asimilarea sa cu poporul lui Dumnezeu. Acum numai cei tăiați împrejur cu inima, așa cum spunea apostolul Pavel, adică cei care au făcut legământ cu Domnul Isus prin botez, pot lua Cina Pascală pe care a instituit-o Mântuitorul în locul mielului de Paște.

Un lucru important de amintit, după nașterea Bisericii primare, Paștele a continuat să fie sărbătorit pe 14 Nisan încă câteva secole iar apoi a fost schimbată data prin intervenția Bisericii Romane. Acest fapt îl menționează și renumitul teolog Samuele Bacchiocchi: „Cele șapte biserici din Asia Mică păzesc Paștele la data biblică de 14 Nisan. Policrates, care pretinde că urmează după învățătura apostolului Ioan, a convocat un Sinod al conducătorilor bisericilor din Asia Mică (cam pe la 191 d.Hr.), spre a discuta invitația primită de la episcopul din Roma ca să adopte duminica Paștelui. Hotărârea unanimă a episcopilor a fost să respingă duminica Paștelui și să rețină datarea biblică a Paștelui”.

Aceeași informație o primim și din lucrarea teologică „Istoria Bisericească Universală” a preotului profesor Dr. Ioan Rămureanu, carte publicată cu acordul patriarhului Bisericii

Ortodoxe Române – Teoctist: „În Biserica veche a existat o diferență cu privire la data serbării Paștelui, iar aceasta a dat naștere la controversele pascale. Prima și cea mai importantă controversă pascală s-a ivit între Sfântul Policarp (martirizat în 155), episcopul Smirnei și papa Anicet al Romei (155-166). În anul 154, sau cel mai târziu la începutul anului 155, Sfântul Policarp a făcut o vizită la Roma, pentru a ajunge cu papa Anicet la o înțelegere cu privire la data serbării Paștelui. Creștinii din Palestina, Siria, Mesopotamia și provinciile Asiei Mici, urmând tradiția Sfântului Apostol Ioan, serbau *Paștele crucii* la 14 nissan (aprilie) odată cu iudeii, indiferent de ziua săptămânii, fapt pentru care erau numiți *quartodecimani*, tradiție pe care o păstra și Sfântul Policarp, iar a treia zi după Paște la 16 nissan, în orice zi a săptămânii ar fi căzut, serbau Paștile Învierii, în timp ce cei de la Roma și din provinciile Apusului sărbătoreau Paștile după 14 nissan în duminica următoare, după vinerea patimilor, numit Paștile Învierii. Înțelegerea nu s-a putut realiza dar cei doi conducători s-au despărțit în pace.

O altă controversă, referitoare la serbarea datei Paștelui, a izbucnit pe la 190-191 între episcopul Policrat al Efesului și papa Victor I al Romei (190-199), care a voit să excomunică pe episcopii Asiei fiindcă aceștia continuau practica lor quartodecimană. A renunțat însă la intervenția Sfântului Irineu al Lugudnului, care a arătat cu această ocazie că merită numele de Irineu cel pașnic. Cei din Asia și-au păstrat mai departe tradiția lor.

Pentru înlăturarea acestei deosebiri, sinodul de la Arelate (Arles), în Galia, din 314, a stabilit, prin canonul I, ca toți creștinii să sărbătorească Paștele *în aceeași zi și în același timp în toată lumea*.

Orientându-se după canonul I al sinodului de la Arelate, Părinții Sinodului I de la Niceea, din 325, au hotărât *ca toți creștinii de pretutindeni să serbeze Paștile în prima duminică de după lună plină, care urmează după echinocșiul de primăvară, iar anii în care această duminică ar coincide cu Paștile evreilor, 14 nissan*

(aprilie), Paștile creștinilor să se amâne în duminica următoare sau îl sărbătorească cu o săptămână mai înainte". (pag. 105)

După cum observăm conducătorii bisericii romane au schimbat data Paștelui cu o săptămână înainte sau după data hotărâtă de Dumnezeu, încălcând legile divine.

Dumnezeu a hotărât ca Paștele să fie serbat la 14 nissan însă Biserica romană a hotărât o altă zi. Cred că ar fi bine să medităm la ceea ce a spus Apostolul Petru: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu” (Fapte 4:19).

Au respectat apostolii Sărbătorile după Înviere?

(Fapte 2:1; 18:21; 20:6,16; 1 Corinteni 5:8)

Istoria confirmă după cum am spus și mai sus că în secolul II și III bisericile din Asia Mică țineau Paștele odată cu evreii. Numai la intervenția papalității data Paștelui a fost schimbată iar celelalte sărbători biblice au fost înlăturate.

Apostolul Pavel ținea sărbătorile.

„Am plecat cu corabia din Filipi după zilele praznicului Azimilor” (Fapte 20:6). Pavel a ținut în mod sincer zilele praznicului Azimilor la Filipi. Altfel Duhul Sfânt nu ar fi inspirat niciodată asemenea cuvinte.

La Filipi Pavel a zăbovit pentru a ține Paștele. Numai Luca a rămas cu el, ceilalți tovarăși s-au îndreptat spre Troa pentru a-l aștepta acolo. Filipenii erau cei mai iubitori convertiți ai apostolului, și în cele 7 zile ale sărbătorii el s-a bucurat de o părtășie fericită și pașnică cu ei.

Unii discută că unicul motiv pentru care Pavel a ținut sărbătorile a fost acela de a profita de marile adunări ale evreilor la Ierusalim, pentru a avea ocazia de a le predica. Totuși, după cum am văzut mai înainte la Filipi, la 25 de ani de la Cruce, Pavel

ținea sărbătoarea cu convertiții (creștinii) care e clar că nu erau evrei, ci greci!!!

Toți apostolii au fost la Cincizecime

„În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc” (Fapte 2:1). Dacă ei n-ar fi ținut în deplin acord sărbătorile Domnului, nu ar fi fost împreună în același loc în ziua Cincizecimii, și nu ar fi putut primi ploaia timpurie – Botezul cu Duhul Sfânt.

„Pavel se hotărâse să treacă pe lângă Efes, fără să se oprească aici, ca să nu piardă vremea în Asia, căci se grăbea ca, dacă va fi cu putință, să fie în Ierusalim de Ziua Cincizecimii” (Fapte 20:16).

„Pavel și-a luat rămas bun de la ei și le-a zis: trebuie numai decât ca sărbătoarea ce vine s-o fac la Ierusalim. Dacă va voi Dumnezeu, mă voi întoarce iarăși la voi și a plecat din Efes” (Fapte 18:21)

„Trecuse destul de multă vreme și călătoria pe mare se făcea primejdioasă, pentru că trecuse chiar și vremea postului. De aceea Pavel a înștiințat pe ceilalți” (Fapte 27:9). Era postul din Ziua Ispășirii care are loc spre sfârșitul anului, când călătoria este primejdioasă pe Marea Mediterană. Era probabil în luna octombrie și se așteptau de acum la furtuni mari.

„Curățați deci desăvârșit aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți fără aluat, căci Hristos, Paștele nostru a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul, nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și adevărului” (1 Corinteni 5:7,8). De ce ar face Pavel această afirmație la 25 de ani după Cruce cu privire la Sărbătoarea Azimilor?

Domnul Isus a ținut sărbătorile

Apostolul Ioan a consacrat întregul capitol 7 al Evangheliei sale, pentru a descrie ceea ce Isus a spus și a făcut în

timpul Sărbătorii Corturilor. Chiar dacă erau făcute amenințări împotriva vieții Sale, Isus a mers totuși la sărbătoare. El învăța norodul la Templu în timpul sărbătorii (Vers.14) și „În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea” (Ioan 7:37).

Este clar din Scripturi că Isus a ținut Paștele și Sărbătoarea Azimilor. (Ioan 2:13,23). „Când a ajuns în Galileea a fost bine primit de galileeni, care văzuseră tot ce făcuse El la Ierusalim în timpul praznicului, căci fuseseră și ei la praznic” (Ioan 4:45).

Deși celelalte sărbători nu sunt menționate pe nume, putem fi siguri că El le-a ținut pe toate, căci El este Cel care le-a instituit (Ioan 1:3) și El nu se schimbă. Legea poruncește ca zilele sfinte să fie ținute. Păcatul este călcarea Legii și Domnul Isus nu a păcătuit.

CAPITOLUL V

SĂRBĂTOAREA AZIMILOR

(Levitic 23:6-8; Numeri 28:17-25; Deuteronom 16:3,4,8)

În toată Scriptura, *Sărbătoarea Azimilor* este legată intim de Paște. Nu poți crede în Domnul Hristos și să continui a trăi ca mai înainte. În 1 Corinteni 5:7-8 ni se dă îndemnul a respecta sărbătoarea, dar fără viclenie și răutate, după cum azimile ce trebuiau mâncate în timpul sărbătorii erau fără aluat.

Azimile erau un simbol al sincerității vieții celui răscumpărat. Însă *aluatul de viclenie* înseamnă vorbirea de rău, influența stricătoare ce contaminează pe ceilalți, iar *aluatul de răutate* este nedreptatea ce o facem altora. După cum *aluatul* umflă pâinea, la fel firea pământească *se umflă de mândrie*. Domnul Isus a vorbit de *aluatul fariseilor*, adică orgoliul religios individual sau colectiv („Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni”). *Aluatul saducheilor* reprezintă necredința, îndoiala aruncată asupra Cuvântului lui Dumnezeu, raționalismul. Ei nu credeau în înviere și nici în îngeri. *Aluatul irodienilor* înseamnă căutarea succesului în lume. Doar un pic din aceste *aluaturi* face să *dospească toată plămădeala*. *Aluatul* trebuia înlăturat dintre hotarele lui Israel adică din viața personală, din familie, din comunitate. Noi suntem îndemnați a curăți orice întinăciune a cărnii și a omorî mădulele noastre care sunt pe pământ (Coloseni 3:5-8) cum ar fi: mânia, iuțimea, defăimarea, cuvintele rușinoase, etc.

Azima avea o dublă semnificație, anume Domnul Hristos cel neprihănit, precum și umblarea despărțită de păcat a celui răscumpărat., deci sărbătoarea aceasta ne duce în fața sfințeniei lui

Dumnezeu și la nevoia noastră de sfințenie cum spune Cuvântul: „Fiți sfinți, căci Eu sânt sfânt”

Totuși, cum se face că păcătuim cu atâta ușurință, cu gândul, cu vorba sau cu fapta? De unde vine atâta ușurătate nesupunere și ambiție între noi? Din pricină că lipsește partea închipuită prin „pâinea întristării”, la praznicul nostru. Creștinismului nostru îi lipsește adâncimea și temeinicia adevărată. E prea multă vorbă despre adevărurile credinței și prea puțină viață, prea multă înțelegere cu mintea, fără putere lăuntrică. Se vestește evanghelia harului, mântuirea prin credință, fără plată dar se uită că asta este doar începutul. Greul abia atunci începe. Suntem mântuiți tocmai ca să ducem o viață sfântă. Firește că trebuie să avem grijă să nu ne întoarcem sub Lege, dar mai mult să ne păzim de ușurătate și superficialitate în viață. Cea dintâi este un rău, dar a doua este un rău și mai mare. Cu părere de rău trebuie să spunem, că nu se poate tăgădui că printre creștinii de astăzi este multă ușurătate și nereseriozitate în viață. Este o puternică pornire de a despărți Paștele de sărbătoarea Azimilor, de a se odihni cu cugetul împăcat de mântuirea împlinită și de a uita mielul fript, pâinea sfințeniei și pâinea întristării. Dumnezeu însuși le-a legat în chip nedespărțit, și de aceia nimeni nu poate să guste cum trebuie adevărul atât de scump, că „paștile noastre, Hristos a fost înjungheat”, dacă nu ținem sărbătoarea Azimilor în curăție și adevăr. Dacă Duhul Sfânt ne dă să gustăm și să cunoaștem din bunătatea morții Domnului nostru Isus, ne îndrumă în același timp să cugetăm asupra suferințelor Lui și să ne gândim în inimă la tot ce a suferit El ca să ne izbăvească de urmările grozave și veșnice ale păcatului, de care ne lăsăm prinși atât de lesne. Rugăciunea mea către Domnul este ca Duhul Lui să ne facă să înțelegem mai bine înțelesul adevărat al: „mielului fript, al azimilor și al pâinii întristării, Sărbătoarea Azimilor ne îndeamnă la o umblare practică de reținere de la păcat în viața creștină. Dar aceasta nu e de ajuns, căci Dumnezeu ne îndeamnă să facem bine, ceea vom găsi în semnificația sărbătorii celor dintâi roade.

Snopul din cele dintâi roade

Aducerea snopului din cele dintâi roade nu putea fi adus decât după intrarea în țară. A doua zi după primul Sabat de Azimi se aducea snopul care simboliza învierea din moarte a Domnului Isus. După cum răstignirea și moartea Domnului Isus reprezintă lepădarea de firea pământească și moartea față de păcat, tot astfel învierea Lui semnifică nașterea din nou a celui ce se predă prin pocăință și botez lui Dumnezeu. Până ce poporul nu aducea darul celui dintâi roadă (pârگا), nu putea mânca nici pâine, nici spice prăjite sau proaspete. Grâul țării ne vorbește despre pâinea care este Hristos, hrana sufletelor noastre: Spicele prăjite despre suferințele Sale, iar spicele proaspete despre Învierea Sa.

Învierea Domnului Isus este un adevăr central al Evangheliei, consemnarea înfrângerii vrăjmașului, demonstrația publică a victoriei deja cucerită la cruce. Era necesară învierea Sa pentru ca în decursul veacurilor să fie aduși în hambarul ceresc snopii pentru care și-a dat viața. Bobul de grâu însămânțat în pământ reprezenta pe Hristos care a murit pentru a aduce multă roadă.

În Ioan 4:35 Domnul Isus le spune ucenicilor să își ridice ochii ca să vadă câmpurile deja albe, gata pentru seceriș. Dar la seceriș lipsesc lucrătorii... Partea fiecăruia este de a vedea în ce lan dorește Domnul ca El să lucreze. Dacă ne identificăm cu moartea lui Hristos, adică suntem morți față de păcat, vom putea fi și vii pentru Hristos, umblând în calea ascultării de Poruncile Sale. Aceasta se realizează dându-ne pe noi lui Dumnezeu. Primul snop luat din câmp pentru a fi oferit lui Dumnezeu, ilustrează acest principiu, anume că pârگا este pentru Dumnezeu. Se poate da pârگا în trei feluri: unii îi dau lui Dumnezeu totul, alții îi dau resturile dar sunt unii care îi dau lui cu înfăietate: timpul, bunurile materiale și dragostea. De acest ultim mod de închinare se leagă multe făgăduințe: „Cinstește pe Domnul cu averile tale și cu cele dintâi roade... căci atunci grânarele tale îți vor fi pline de belșug” (Proverbe 3:9-10); „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și

neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33); „Pregătește-mi întâi mie o turtă... făina din oală nu va scădea și undelemnul din ulcior nu va lipsi... (1 Regi 17). Să dăm Domnului doar rămășițele timpului nostru, doar dacă munca ne va da răgaz, sau vom consacra pentru Dumnezeu cea mai bună parte a zilei? Ora dimineții este pentru rugăciune și studiul Cuvântului. Oare îi vom da Domnului viața noastră de abia la bătrânețe, sau îi vom sluji de la tinerețe? „Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea ta va chema Dumnezeu la judecată” (Eclezastul 11:9). Fie ca în toate lucrurile Domnul să aibă primul loc „Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău (Ecleziastul 12:14).

CAPITOLUL VI

CINCIZECIMEA

(Levitic 23:15-22; Numeri 28:26-31; Deuteronom 16:9-12)

Cincizecimea sau Sărbătoarea Săptămânilor era ținută la 50 de zile de la legănarea anopului. Snopul era adus a doua zi după Sabatul care urma Paștele, Cincizecimea deci avea loc în prima jumătate a lunii a treia. La această dată, luna a treia Sivan, Domnul a dat pe Sinai Legea iar în Noul Legământ a revărsat Duhul Sfânt peste apostoli, ca ei să poată proclama Evanghelia, vestea bună a mântuirii. Observăm că ploaia Duhului Sfânt (ploaia timpurie) la începutul acestei lucrări misionare a fost dată la sărbătoare. Pecetuirea cu Duhul Sfânt are o strânsă legătură atât cu ascultarea de Lege, prin credință, cât și cu prezentarea la timpurile hotărâte, deoarece sărbătorile sunt momente solemne de întâlnire cu Dumnezeu iar El oferă binecuvântări spirituale. Ținerea formală a sărbătorilor nu are valoare, pentru că Domnul cere înainte de revărsarea Duhului Sfânt o pocăință radicală. În Ioel 2:12-15 se cere întâi post, regret sincer pentru păcat și apoi adunare de sărbătoare pentru ca Domnul să toarne învierea (Osea 6:2; 2 Cronici 6:27).

Acest interval de 50 de zile este plin de învățături pentru noi creștinii. Între Înviere, Înălțare și Coborârea Duhului Sfânt, Domnul și-a pregătit ucenicii pentru acest mare eveniment. Aceasta nu înseamnă că pentru credinciosul care a primit Evanghelia, trebuie să treacă un timp între clipa când a crezut în Domnul Isus și cea în care primește Duhul SFÂNT (Efeseni 1:13), dar în experiența duhovnicească, învățăturile date de Domnul ucenicilor Săi au o mare însemnătate pentru noi.

Ei trebuiau să învețe să cunoască un Hristos înviat. El i-a hrănit la marea Tiberiadei pe țărmul lacului și în mai multe rânduri s-a prezentat în mijlocul lor, făcându-i martori pentru El. „Cum m-a trimis pe Mine Tatăl așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21).

La sfârșitul fiecărei Evanghelii și la începutul Faptelor Apostolilor, sub forme diferite repetă același apel. În sfârșit, el a fost înălțat în slavă și de acum înainte gândurile lor Îl vor căuta sus, dragostea lor nu va mai fi orientată spre pământ, ci acolo unde Hristos este așezat la dreapta lui Dumnezeu ca mijlocitor și Mare Preot. Coloseni 3:1-2: „Deci dacă ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ”. În camera de sus, unde erau adunați, ei stăruia în rugăciune într-un gând. (Fapte 1:13,14). Așa este poziția creștină care se alipește nu de un Hristos mort, ci de un Hristos înviat, și de un Hristos înălțat în slavă și care va reveni.

Un dar de mâncare nou trebuia adus în acea zi Domnului, nu un dar reprezentându-l pe Hristos ci două pâini coapte cu aluat, simbol al Bisericii pe pământ scoasă dintre iudei și neamuri. Aluatul, deși nu mai e activ dăinuie în pâini; în schimb, e oferit un dar pentru păcat. Duhul Sfânt nu scoate păcatul din noi. El e puterea care ne eliberează de legea păcatului: „Umblați prin duhul și nu împliniți pofta firii păcătoase” (Galateni 5:16).

Firea produce faptele (Galateni 5:19); Duhul Sfânt produce roade Duhului (Galateni 5:22).

Deuteronom 16:9-12 ne arată simbolic efectele prezenței Duhului Sfânt. Primul este aducerea darurilor de bună voie la Domnul date potrivit cu binecuvântarea primită. Dumnezeu nu e un despot ca-și obligă supușii să se închine în fața Lui; El este un Tată și caută închinători care, prin Isus, îi aduc de bună voie, din inima lor, ca recunoștință pentru fiecare binecuvântare, închinare Numelui Său. Apoi vine bucuria: „Să te bucuri în fața Domnului Dumnezeului tău”; această bucurie e împărtășită de familie, de slijitori, de levit, de străin, de orfan și de văduvă în necazul lor.

Această părtășie a sfinților prin Duhul Sfânt este subliniată în Fapte, unde găsim așa de des arătată bucuria. Duhul Sfânt ne va da putere pentru ascultare și supunere față de cuvânt. „Ci voi veți primi o putere, când se va coborî Duhul Sfânt peste voi” (Fapte 1:8); însuși Domnul Isus a fost uns cu Duhul Sfânt și cu putere (Fapte 10:38).

În Levitic 23 ne frapează locul mare pe care îl ocupă jertfele oferite față de darul nou al celor două pâini. Găsim aici arderea de tot, darul de mâncare, jertfa de mulțumire, jertfa pentru păcat, toate prefigurau aspecte și etape diferite ale jertfei Domnului nostru Isus Hristos pe care primele capitole din Levitic le-au dezvoltat în simbol.

Adorarea creștină în perioada Bisericii (Ioan 4:23) este cel mai distins lucru din câte au putut oamenii să-I aducă lui Dumnezeu pe pământ. Ce privilegiu ca El să fie adus prin Duhul Sfânt, sub călăuzirea Sa, nu după gândurile noastre, nu conform unor sentimente sau tradiții omenești. O largă participare activă a celor care aduc coșul la altar (Deuteronom 26) este după Cuvânt, în libertatea Duhului, dar și în continuă dependență de El.

Cincizecimea este legată de seceriș. În exod 23:16 ea este sărbătoarea secerișului, a celor dintâi roade. Ce măreț început al secerișului pentru Domnul când au fost aduse trei mii de suflete! (Faptele apostolilor 2:41) Acest început nu se termină cu formarea Bisericii: „să lași neseccerate colțurile câmpului tău și să nu strângi ce rămâne de pe urma secerătorilor”. Și alții vor fi aduși: rămășița lui Israel, o mare mulțime din necazul cel mare, toți care vor recunoaște în inima lor pe Isus ca Domn și Mântuitor.

Urmează deci perioada de lucrare a Bisericii prin Duhul Sfânt, este timpul celor șapte biserici (Apocalipsa cap.1-3). Este perioada de har pentru toți mântuiții iar când numărul celor aleși se va completa, Domnul va veni pe norii cerului cu îngerii și trâmbița Sa, va lua la cer rodul mântuiților din toate timpurile.

Să mai vedem câteva lucrări ale Duhului Sfânt în perioada noastră: în Ioan 14:26 *va aminti* toate lucrurile pe care Domnul le

spusese ucenicilor (în Evanghelii). În Ioan 15:26, *va mărturisi* despre Domnul; la fel și ucenicii vor mărturisi despre Domnul (Ioan 15:27). Când era pe pământ Domnul nu le-a putut spune totul, căci ei nu putea purta totul (Ioan 16:12) Duhul la venire îi *va călăuzi* în tot Adevărul. Apoi *vă va vesti* lucrurile viitoare (Ioan 16:13), mai presus de toate „El mă va preamări, pentru că va lua din ce este al meu și vă va vesti” (Ioan 16:14). Duhul ni-L descoperă pe Hristos în Biblie și Îl face scump inimilor noastre. În Romani 8 El *eliberează*, este Duh de înfiere care ne face conștienți de poziția de fii ai Tatălui, *mijlocește* pentru noi. El locuiește în orice credincios al cărui trup este templul Său. El locuiește în adunare și prin Duhul Sfânt este format trupul lui Hristos (1 Corinteni 12:3). Duhul și mireasa zic: „Vino!”

Până atunci suntem chemați să umblăm prin Duhul, să fim călăuziți, să trăim, să ne rugăm, să ne închinăm prin El. Să fim atenți să nu îl întristăm (Efeseni 4:30) sau să Îl stingem (1 Tes. 5:19). Ungerea Lui învață (1 Ioan 2:27), este arvuna moștenirii, ne dă siguranță și gustul bucuriei viitoare (Efeseni 1:14), este pecetea Stăpânului pe noi (Efeseni 1:13), Îl primim prin credință (Galateni 3:2,14) nu prin umblare. Suntem îndemnați să fim plini de Duh Sfânt, dar mai întâi să fim goi de ce este împotriva Lui. Conștienți de dragostea lui Dumnezeu să aducem trupurile noastre ca o *jertfă vie*, lăsându-L pe Domnul să ia în stăpânire deplină ceea ce deja Îi aparține – fiindcă ne-a răscumpărat cu un preț așa de mare.

Domnul să lucreze în noi prin Duhul Sfânt și să ducem până la capăt misiunea la care am fost chemați – MAREA TRIMITERE, dorind și grăbind revenirea Sa. „Vino, Doamne Isuse!”

CAPITOLUL VII

ZIUA TRÂMBIȚEI

(Levitic 23:23-25; Numeri 29:1)

Sărbătoarea Trâmbiței este în ziua întâi a lunii a șaptea Tișri (Anul Nou civil la iudei).., În luna a șaptea, în cea dintâi zi a lunii, să aveți o zi de odihnă, vestită cu sunet de trâmbițe și o adunare sfântă.” (Levitic 23:24). Sunarea din trâmbiță era folosită pentru a anunța o zi de bucurie, de sărbătoare, sau anunța o primejdie, cum ar fi războiul. (Numeri 10:9-10). La căderea Ierihonului, preoții au sunat din trâmbițe în ziua a șaptea a împresurării, și fortăreața a fost dărâmată. În războiul cu madianiții, Ghedeon și ceata lui au sunat din trâmbițe și au spart ulcioarele, și tabăra vrăjmașilor a fost cuprinsă de panică.

La evrei sărbătoarea trâmbiței este numită Rosh Hashanah și trebuia sărbătorită în spirit de optimism. Se făcea multe rugăciuni de pocăință se mâncau lucruri dulci ca simbol pentru un an nou bun și dulce.

Cel mai important obicei era suflatul din Shofar (Corn de berbec). Sunetul din Shofar atrăgea atenția poporului să se trezească și să se întoarcă la Dumnezeu. Shofarul suna în trei feluri diferite: Tekiah – un sunet prelung. Shevarim – trei sunete scurte. Teruah – nouă sunete foarte rapide și foarte scurte. Diferitele sunete erau menite să simbolizeze diferitele moduri de a plânge a poporului înainte lui Dumnezeu. Ziua Trâmbiței este o sărbătoare, o zi sfântă și nu o zi de tristețe.

La timpul sfârșitului, scrie în Apocalipsa că vor suna 7 trâmbițe, pentru a atenționa lumea despre niște evenimente importante. Ziua trâmbițelor este profetică pentru că împlinirea

acestei sărbători este în viitor (Apocalipsa 11:15) iar Cuvântul Domnului este Da și Amin!

La oameni întâi are loc un eveniment (de exemplu nașterea unei persoane) și apoi se fixează data sărbătorii. La Dumnezeu este altfel. El întâi a hotărât Planul de Mântuire, a fixat etapele desfășurării mântuirii noastre, a pus date pe care apoi le împlinește cu puterea Sa, după Sfântă voia Sa iar noi ne bucurăm împreună cu El la Sărbători de măreția Sa, de bunătatea Sa, de împlinirea tuturor făgăduințelor Lui.

Atunci când cădea jubileul (al 50-lea an), se anunța anul de veselie, slobozia din robie și intrarea în moștenirea pierdută. Acest simbol indica timpul când mântuiți vor fi eliberați de robia satanei și de moarte, vor primi viață veșnică și partea de moștenire pe noul pământ. Deci împlinirea acestei sărbători este încă în viitor. În Apocalipsa 11:15 scrie: „Îngerul al 7-lea a sunat din trâmbiță... Împărăția a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său pe vecie” Dumnezeu ne trezește prin trompeta Cuvântului Său: „Deșteaptă-te tu care dormi, și Hristos va străluci peste tine” (Efeseni 5:14); „Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut” (Romani 13:11).

Sărbătoarea trâmbițelor ne leagă de istoria noastră cu Domnul și în ce privește viitorul prefigurând momentul celei de-a doua veniri a Domnului Isus Hristos după Biserica Sa așa cum este consemnat de Sfânta Scriptură în 1 Tesaloniceni 4:16-17 „Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu *trâmbița lui Dumnezeu*, se va pogori din cer, întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii cari vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi întotdeauna cu Domnul”. De aceea spune psalmistul: „Ferice de poporul care *cunoaște* sunetul trâmbiței... Psalmul 89:15 trad. Cornilescu iar trad. Karoli Gaspar spune:

„Ferice de poporul care *înțelege* sunetul trâmbiței. Evident că această sărbătoare are și pentru noi o aplicație.

După ce ai avut parte de acea zi minunată de neuitat când Domnul te-a găsit și-a iertat toate păcatele prin sângele Său și și-ai pus toată încrederea în El, după ce ai învățat să umbli despărțit de rău în noutatea vieții, ai luat prin credință binecuvântările aduse de Duhul Sfânt... timpul, anii au trecut. Cunoaștem pilda sămănătorului spinii din pildă poate cresc și împiedică sămânța bună să se dezvolte. Marcu 4:7 „O altă parte a căzut între spini ; spinii au crescut, au înecat-o, și n-a dat roadă”.

Puțină lene aduce adormire, diferite obișnuințe apar în viața noastră, o anumită plictiseală indiferență ne stăpânește. E timpul deci ca Dumnezeu să ne trezească. Este posibil să nu fie așa ci doar faptul că Dumnezeu vrea să ne facă să progresăm duhovnicește. Indiferent de motiv prin mijloacele cunoscute de El, Dumnezeu ne trezește prin *trâmbița Cuvântului Său*, pentru a ne aduce din nou în lumină. E singura sărbătoare care are loc în prima zi a lunii, la lună nouă (Psalmul 81:3). Începe un nou ciclu, o nouă reflectare a luminii lui Hristos (Romani 13:11). Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm; este ceasul să vă treziți din somn; căci mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Omul care doarme poate fi confundat cu un mort, dar el are încă viață și are nevoie doar să fie trezit. Ce atitudine va lua Dumnezeu? Nu de reproșuri, nici de critică aspră, deși ar fi justificate, ci Hristos va străluci peste tine.

Trezirea poate fi individuală sau colectivă. Chiar și glasul nostru trebuie folosit ca o trâmbiță (Isaia 58:1) În general, cum se vede sub Ezechia sau Iosia sau în timpul lui Zorobabel, lui Ezra sau Neemia, trezirea începe individual. Aici nu-i vorba de a-i critica pe alții sau mărturia adunării, ci de a te pocăi mai întâi tu și de a te smeri, așa cum cere starea lucrurilor în care ești amestecat (Neemia 1:7; Daniel 9:15). Ioel 2:12 precizează: „ Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plâns și cu bocet „ Dacă simțim o scădere a nivelului

duhovnicesc în diferite adunări, o dare înapoi a evlaviei, să ne uităm mai întâi la greșelile noastre și la starea familiei noastre. Să ne punem întrebarea cum stăm cu citirea Cuvântului în familie? Dar rugăciunea personală de dimineață? Atunci când Dumnezeu lucrează clar la trezirea sufletelor din creștinătate, rămânem somnolenți? Convingerea mea este că sunt excepții fericite de persoane sau adunări pentru care Domnul dă un Har deosebit. Dar trebuie să știm bine că fără pocăință și fără un duh de smerenie nu poate exista trezire nici în noi, nici în casele noastre, nici în mărturia colectivă. Este foarte bine de știut că orice trezire veritabilă nu duce întâi la bucurie ci la o cercetare de sine, la întristare, cum spune Ioel 2:12. Sărbătoarea Trâmbiței ne pregătește sufletele pentru ziua *Ispășirii*, care urmează la câteva zile după această sărbătoare.

CAPITOLUL VIII

ZIUA ISPĂȘIRII

(Levitic 23:26-32; Levitic 16)

La sărbătoarea ispășirii se vine pentru smerirea sufletelor. De la sărbătoarea trâmbiței (1 Tișri) se numără 10 zile până la sărbătoarea ispășirii – 10 Tișri, în ebraică Yom Kippur.

În sanctuarul pământesc, zilnic se aduceau jertfe pentru iertarea de păcate, dar la Ziua Ispășirii, Marele Preot făcea curățire de păcate atât pentru sanctuar cât și pentru întregul popor care se smerea cu post și rugăciune. Astăzi Domnul Isus, Marele nostru Preot face aceeași lucrare în Sanctuarul din cer. În curând va veni ultima zi de Ispășire, de aceea să nu amânăm pocăința. Duhul Sfânt ne ajută să trăim o viață fără păcat ca să fim sigilați pentru cer. Să veghem, căci vine ultima ispășire, când harul se va închide. Când înțelegem mai profund cât de mare a fost prețul plătit de Domnul Isus pentru mântuirea noastră, am făcut primul pas pentru aprecierea grozăviei păcatului și a mărimii vinovăției omului. Ca să înțelegem mai profund însemnătatea actului de ispășire, răscumpărare să examinăm ce înseamnă *păcatul, suferințele Domnului Isus Hristos, rolul capacului ispășirii de pe chivot.*

1. PĂCATUL

Sfânta Scriptură definește noțiunea de păcat în 1 Ioan 3:4 astfel: „Oricine face păcat face și fărădelege, și păcatul este fărădelege”. Prin urmare cine păcătuiește calcă Legea lui Dumnezeu, care este temelia guvernării Sale și astfel păcătosul este numit infractor, răzvrătit contra Creatorului Universului. Prin păcat omul s-a despărțit de Dumnezeu care este sursa vieții.

Creștinul înțelege mult mai bine decât israelitul de altădată ce a făcut păcatul, privind la cruce. Numai jertfa ispășitoare a Domnului Isus Hristos putea face punte peste abisul dintre om și Dumnezeu. Toată omenirea este „moartă în păcate”, de aceea omul are nevoie să fie conectat din nou la această sursă de viață.

Dumnezeu a făcut prima pereche de oameni nevinovați și fericiți și i-a pus în grădina Edenului. Pentru că Dumnezeu le-a pus la dispoziție fructele Pomului Vieții, puteau să trăiască veșnic, fără ca degradarea să aibă un efect asupra lor. Dar li s-a tras atenția că dacă vor mânca din pomul cunoștinței binelui și a răului, vor muri. Însă porunca lui Dumnezeu nu a fost luată în seamă, și minciunile șarpelui au fost acceptate, spre ruina lor. Diavolul a adus omenirea la moarte, nu numai biologică, ci și spirituală. Mai mult, conduce omenirea pe drumul ireversibil către moartea a doua.

Legea lui Dumnezeu călcată cere viața păcătosului. Acesta este blestemul Legii care a căzut asupra noastră. Nu Legea e blestemată, ci acei care au nesocotit-o, Scrie că, „blestemat este cel ce stă pe lemn.” (Galateni 3:13), dar Domnul ISUS a luat acest blestem asupra Lui și a arătat că Legea rămâne valabilă veșnic. Păcatul a mănjit opera desăvârșită a lui Dumnezeu. Inima omului a devenit atât de coruptă încât caracterul sfânt și curat pe care-l avusese la început Adam, s-a întunecat complet. Omul nu mai poate să se împotrivescă tendințelor păcătoase, decât dacă puterea Duhului Sfânt nu-i schimbă voința, sentimentele, obiceiurile și dorințele. „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate să o cunoască? (Ieremia 17:9)„După cum este scris: Nu este nici un om neprihănit, niciunul măcar” (Romani 3: 10).

Legea cerea moartea păcătosului, pentru că în Universul creat de Dumnezeu nu poate exista necurăție și stricăciune. Dreptatea cerea moartea celui ce a stricat armonia din Cer. Dar iubirea Sa nu putea să suporte dispariția celui creat de El. Dumnezeu a fost pus într-o dilemă. Cum să împaci *dreapta*

desăvârșită cu iubirea infinită? Totuși pentru Dumnezeu nu există probleme fără soluție. Dar soluția Sa a uimit Universul.

2. SUFERINȚELE LUI HRISTOS

Lui Dumnezeu I S-a făcut milă de neamul omenesc decăzut. Inima Sa a fost mișcată de o nețărmită milă, atunci când vaietele lumii s-au înălțat până la El. Fiul lui Dumnezeu, Adam trebuia să moară, dar Dumnezeu a dat în locul lui Adam, pe altcineva, tot un Fiu, pe Isus. Pentru că Legea este tot așa de sfântă ca Dumnezeu, și nu poate fi schimbată, numai Cineva deopotrivă cu Dumnezeu putea să egaleze valoarea ei infinită. Numai Domnul Isus putea plăti prețul ei, putea să răscumpere neamul omenesc din blestem și să-l aducă iarăși în armonia cu Cerul. Hristos avea să ia asupra Sa vinovăția și rușinea păcatului- păcat ce este atât de dezgustător pentru Dumnezeul Sfânt, încât avea să-l despartă pe Tatăl de Fiul Său. Hristos avea să coboare până în adâncurile mizeriei, pentru a salva neamul omenesc din dezastru.

În Leviticul cap. 16 scrie că în Ziua Ispășirii se aduceau 2 țapi, unul pentru a fi sacrificat pentru păcatele poporului și celălalt ca să fie trimis în pustie, încărcat cu aceste păcate. Un țap reprezenta pe Domnul Isus ca Jertfă, iar celălalt pe satana, care era izgonit în pustie, pentru ca păcatele să fie îndepărtate din tabăra lui Israel. Vreau să menționez ceva foarte important în ce privește simbolismul celor 2 țapi. *Primul țap reprezintă pe Domnul Isus Unicul Mântuitor prin jertfa Sa ispășitoare pentru păcatele întregii omeniri.* Al 2-lea țap îl reprezintă pe satana peste care este pusă *responsabilitatea pentru toate păcatele omenirii de la căderea în păcat a primei perechi de oameni Adam și Eva. El este țapul vinovat pentru apariția nelegiuirii pe planeta Pământ, el a fost alungat din Cer de la fața Domnului în pustia acestei lumi, al cărei dumnezeu se declară.* Dar zilele lui sînt numărate și sfârșitul iminent conform faptelor sale (.Apocalipsa 2o: 10) Sîngele primului țap se prezenta la altar, dar trupul împreună cu

pielea, carnea și balega era arse afară din tabără. Israel n-avea voie să mănânce din jertfă, ci era o ardere de tot. Isus a suferit dincolo de poartă, departe, de Tatăl Său, lipsit de orice legătură cu poporul. Acest lucru a fost exemplificat de lucrarea marelui preot în Ziua Ispășirii. Acesta trebuia să intre în templu cu veșminte simple, și sfințite. În acel moment preotul era singur. (Levitic 16:17). Nimeni nu putea avea parte cu Hristos la împlinirea lucrării de ispășire de la Cruce. Susținători El n-a găsit. Când a strigat către cer, n-a primit răspuns. Tămîia, simbol al desăvârșirii lui Hristos era pusă în cădelniță pe focul de la altar și norul de fum se ridica în sanctuar. Focul judecății, suferințele crucii, n-au făcut decât să arate mai bine desăvârșirea sufletului Sau. Când a suferit pe cruce, dragostea, supunerea și încrederea Lui s-au ridicat ca un parfum plăcut către Cer și Tatăl a primit jertfa de bună voie a Fiului Său. Mântuirea omului a costat un sacrificiu imens. Fiul lui Dumnezeu a coborât din curăția, pacea, bucuria, slava și nemurirea Cerului și a venit în contact cu decăderea de pe pământ, să îndure lipsuri, necazuri, rușine și moarte. El Și-a părăsit poziția de Maiestate a cerului, S-a umilit ca om și a folosit numai pentru alții puterea dumnezeiască. Prin experiența proprie, a cunoscut durerea și ispitele pe care omul trebuie să le îndure. El avea să moară de cea mai crudă dintre morți, să fie înălțat între cer și pământ asemenea unui păcătos vinovat. El avea să suporte lungi ore de agonie și să suporte ascunderea feței Tatălui în timp ce povara păcatelor lumii întregi aveau să apese asupra Lui.

3. CAPACUL ISPĂȘIRII

Sensul cuvântului „*ispășire*” este de a acoperi păcatele, a trece cu vedere păcatele făcute mai dinainte (Romani 3:25). Dumnezeu a zis: „Să-Mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor”. Prin păcat, omul s-a despărțit de Dumnezeu, dar prin jertfa lui Hristos Domnul, legătura dintre Dumnezeu și om a fost restabilită prin planul de mântuire, numit în Sfânta Scriptură „taină”. Proiectul de salvare a ființelor căzute se numește planul

de mântuire. El vizează descoperirea caracterului lui Dumnezeu, împăcarea omului cu Dumnezeu, și eradicarea păcatului pentru totdeauna din Univers. Prin acest plan de salvare, Dumnezeu oferă omului a doua șansă pentru a restaura relația omului cu Dumnezeu. De la început, intenția Lui a fost ca între El și orice ființă creată de El, să fie o desăvârșită unire și armonie. De aceea Pavel a scris în 1 Corinteni 3:16. „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” Aceasta a necesitat trimiterea unui Mântuitor: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:10).

Templul pământesc, preoția și jertfele de animale ilustrează Evanghelia prin simboluri. În încăperea numită Sfânta Sfințelor, era chivotul cu tablele Legii. Deasupra chivotului se găsea tronul harului, o lucrare executată cu măiestrie. Aceasta arăta că dreptatea și iubirea lui Dumnezeu nu pot fi despărțite. Aici se manifesta prezența Divină printr-un nor de slavă, între cei doi heruvimi de aur. Apostolul Pavel în epistola către Evrei cap. 8:1 scrie că: „Avem un Mare Preot, așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în Ceruri, ca Slujitor al Locului Prea Sfânt, și al adevăratului Cort, ridicat nu de om, ci de Domnul”.

În Templul din ceruri, se află scaunul Său de domnie întemeiat pe dreptate și judecată. În Locul Prea Sfânt se află Legea Sa, marea regulă de dreptate după care sunt judecați toți oamenii. Acest lucru este confirmat de apostolul Ioan care a văzut în viziune: „Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis: și s-a văzut chivotul Legământului Său, în Templul Său” (Apocalipsa 11:19). Deci după înălțarea la cer al lui Isus, Legea este încă valabilă și la loc de cinste, la tronul lui Dumnezeu. Nici o guvernare nu ar fi posibilă fără un sistem de legi. Acest chivot, în care se păstrează cu sfințenie Tablele Legii, este acoperit de tronul harului, înaintea căruia Hristos mijlocește ca Mare Preot în

favoarea păcătosului. Astfel este reprezentată unirea dintre dreptate și îndurare în planul pentru răscumpărarea omului. Este o unire care umple tot cerul de uimire și adorare.

Psalmistul spune: „Bunătatea și credincioșia să întâlnească dreptatea și pacea se sărută”. (Psalmul 85:10) Heruvimii de pe chivot, care aveau ochii îndreptați spre tronul harului, reprezintă interesul cu care oștile cerești urmăresc lucrarea de răscumpărare.

Cele două lucrări ale Domnului Isus: de *îndreptățire* și de *sfințire*, erau ilustrate simbolic de dubla lucrare de la sanctuarul pământesc, anume cea de *iertare* și cea de *ispășire*. Aici se desfășura lucrarea în cele două încăperi ale sanctuarului. În Sfânta preoții slujeau zilnic, pe când în Sfânta Sfintelor, Marele Preot săvârșea odată pe an, o lucrare specială de curățire a sanctuarului. Cei care păcătuiau aduceau zilnic jertfele lor la ușa cortului întâlnirii și punându-și mâinile pe capul animalului de sacrificat, își mărturiseau păcatele transferându-le simbolic asupra victimei nevinovate. „Fără vărsare de sânge nu era iertare.” Evrei 9:22 Sângele victimei, purtând vina păcătosului, era dus de preot în Sfânta, și stropit înaintea perdelei în spatele căreia era chivotul. Prin aceasta ceremonie păcatul era transferat în simbol, asupra Sanctuarului. Aceasta era lucrarea în urma căreia credinciosul pleca acasă iertat, și viața îi era prelungită.

Dar păcatele poporului se îngrămădeau timp de un an, asupra sanctuarului și era astfel necesară o lucrare odată pe an, pentru îndepărtarea lor. Aceasta se numea *ispășirea*, sau curățirea Sanctuarului și era săvârșită numai de Marele Preot. Atunci se aduceau doi țapi.

Unul, care simboliza pe Domnul Hristos, ce urma să fie înjunghiat ca jertfă de ispășire pentru păcatele poporului. Apoi Marele Preot pune pe capul celui alt țap (Azazel), care reprezenta pe Satan toate aceste păcate care timp de un an fusese regretate și mărturisite. Apoi țapul era izgonit în pustie, unde trebuia să ducă toată fărâdelegile poporului. Asupra lui era

aruncată toată vina, și fărădelegile îndepărtate astfel pentru totdeauna.

Această lucrare ne arată că Dumnezeu este drept și îndurător. Printr-o singură jertfă a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfinți așa cum arată în Evrei 10:14. Ei au acum deplină libertate să intre în Locul Prea Sfânt. Evrei 10:19-22: „Astfel dar fraților, fiindcă avem o intrare slobodă în Locul Prea Sfânt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua din lăuntru, adică trupul Său și fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă, curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată” Lucrarea pe care o făcea Marele Preot în Sfânta Sfintelor în ziua Ispășirii în sanctuarul pământesc (Evrei 9:27) prefigura lucrarea de Mare Preot al Domnului nostru Isus Hristos care a intrat în Sfânta Sfintelor în Sanctuarul Ceresc cu însuși sângele Său ca jertfă de răscumpărare odată pentru totdeauna.

Ziua Ispășirii este zi de post, zi de cercetare de sine când ne mărturisim păcatele, pentru a fi curățiti de orice vină, chiar de păcatele făcute din neștiință. „Veniți totuși să ne judecăm zice Domnul” (Isaia 1:18)

În sărbătoarea Ispășirii vedem atât de bine lucrarea dublă a Domnului Isus: El este jertfa de ispășire cât și Marele nostru Preot care mijlocește cu sângele Său înaintea tronului divin. De aceea sărbătoarea aceasta are o sacralitate deosebită.

Păcatul fiind ridicat, iertarea obținută, drumul este deschis pentru bucuria nestingherită de la Sărbătoarea Corturilor.

CAPITOLUL IX

SĂRBĂTOAREA CORTURILOR

*(Levitic 23:33-43; Numeri 29:12-40; Deuteronom 16:13-17;
1 Regi 8:2, 65,66; Neemia 8:13-18; Ioan 7:2,10,37-39)*

Sărbătoarea Corturilor – Sucot – (Exod 23,16; Levitic 23,33-43). Sărbătoare de toamnă, celebrată la sfârșitul recoltei. Această sărbătoare durează opt zile. Ea începe în a cincisprezecea zi a lunii a șaptea după calendarul biblic.

Secerișul și culesul viilor s-au terminat. Este vremea odihnei și a recunoștinței față de Dumnezeu, atât pentru binecuvântările pământești, cât și pentru promisiunea marii recolte finale, când mântuiții se vor odihni de toate ostenele și încercările lor, în moștenirea noului pământ. Până atunci poporul lui Dumnezeu se bucură în odihna Duhului Sfânt, ca arvună a slavei viitoare.

- Sărbătoarea corturilor, semnifică peregrinarea în pustia acestei lumi iar roadele și ramurile semnifică bucuria intrării în Canaanul ceresc.

Dar pentru aceasta, poporul trebuie să biruie lumea și păcatul. Poporul din timpul prezent va birui dacă va păstra întru totul *crediința lui Isus, poruncile și orânduiriile lui Dumnezeu, și va răbda până la sfârșit.*

În prima zi de sărbătoare poporul trebuia să ia fructe, ramuri înfrunzite și să locuiască timp de 7 zile în colibe, în amintirea traversării pustiei, când au locuit în corturi în așteptarea intrării în Țara Făgăduinței. Ele erau mutate din loc în loc tot la fel ca și Cortul cel sfânt, Tabernacolul ce purta chivotul și slava Dumnezeului nevăzut. Pentru ziua ispășirii Domnul a spus ca tot

omul să se întristeze și să postească. Dar pentru sărbătoarea corturilor porunca este ca toți să se bucure iar cei mai înstăriți să dea și celor săraci, pentru ca toți să aibă parte de binefacerea Domnului și de comuniunea cu semenii. După munca terminată toți se puteau bucura de odihnă și împărtășirea cu adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, citite și explicate în decursul celor opt zile de adunare de sărbătoare.

Sărbătoarea Corturilor în cursul vremii

Ajuns în Canaan, Israel a uitat că a fost un popor de călători. Nu găsim decât de trei ori că a fost sărbătorită conform poruncii. Mai întâi în timpul lui Solomon, la dedicarea templului, când Casa s-a umplut cu un nor; apoi la Ezra 3:4 când au fost oferite arderi de tot. Mai este menționat în Neemia 8:13,14,17 „că a fost o mare veselie”. Atunci rămășița revenită din exil a asistat la citirea Cărții Legii explicată pe îndelete. Deci citirea Cărții Sfinte a dus la restatornicirea sărbătorilor. Sub Ezechia au ținut Paștele cum nu mai fusese sărbătorit de pe vremea lui Solomon (2 Cronici 30:26). Tot citirea Cărții a convins pe Iosia să conducă poporul la sărbătoarea Paștelui, așa cum nu se mai făcuse din zilele proorocului Samuel (2 Cronici 35:18).

Sucotul este împreună cu Pesah și Shavuot una din sărbătorile de pelerinaj, în cursul cărora, până în anul 70 e.n. evreii urcau la Templul din Ierusalim.

Ca și Pesah și Shavuot, Sucot are atât o *semnificație istorică* cât și o *semnificație legată de ciclul naturii, de activitățile agricole*. Aceste semnificații reies din diferitele denumiri ale sărbătorii:

- Hag ha Sucot – Sărbătoarea Corturilor denumire care apare în Leviticul 23,24, Deuteronomul 31,10 – atesta importanța istorică a sărbătorii legată de peregrinarea evreilor în deșert timp de 40 de ani, când au locuit în corturi. „șapte zile să locuiți în corturi; toți cei născuți în Israel să locuiască în corturi, pentru ca generațiile ieșite din voi să știe că am făcut pe fiii lui Israel să

locuiască în corturi, după ce i-am scos din tara Egiptului: Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru” (Lev. 23,42-43) Hag ha-Asif – Sărbătoarea recoltei: „să ții sărbătoarea Străngerii roadelor, la sfârșitul anului, când vei strânge de pe câmp rodul muncii tale” (Exodul, 23,16) – demonstrează legătura cu ciclul naturii, cu anul agricol. Sucot apare în acest context sărbătoarea recunoștinței față de natura milostivă, creată și dăruită de Dumnezeu omului”. în ziua întâi să luați fructe din pomii cei frumoși, ramuri de palmieri, ramuri de copaci înfrunziți și de sălcii de râu, și să vă bucurați înaintea Domnului, Dumnezeului vostru, șapte zile.” (Lev. 23,40). De aceea Sucot apare și ca sărbătoarea bucuriei, veseliei – Zeman Simhateinu – iar în cărțile cele mai vechi ea figurează ca singura sărbătoare importantă. Aceasta însemnătate a sărbătorii s-a pierdut pe măsura depărtării de munca agricolă odată cu distrugerea celui de al Doilea Templu. Reminiscente se mai pot vedea în obiceiul de a împodobi suca cu fructe naturale sau confecționate din hârtie colorata sau material și în importanta liturgica și simbolică a celor patru specii de plante specifice acestei sărbători: palmier, mirt, salcie și lămâi.

În timpurile moderne Sărbătoarea Corturilor va fi respectată de cei dintre neamuri care vor înțelege adevăratele cerințe ale lui Dumnezeu. În Ioan capitolul 7 scrie că Domnul Isus s-a suit în ascuns la Sărbătoarea Corturilor. Frații Săi ar fi vrut va El să se suie cu ei la sărbătoare. Dar El s-a arătat pe neașteptate așa cum a declarat că venirea Sa va fi ca venirea hoțului, care apare când gospodarul nu se așteaptă. De aceea Domnul avertizează Biserica să vegheze pentru că închiderea harului va fi la un timp pe care nu îl cunoaștem mai dinainte. De aceea trebuie să fim pregătiți oricând. Apostolul Ioan în (Ioan 7:14) consemnează că modelul nostru în a prăznui Sărbătoarea este chiar Domnul Isus și dovada că El susținea și întărea Sărbătoarea, este chiar faptul că iudeii cei care căutau să-L conteste se mirau de învățătura Lui.

Domnul Isus s-a prezentat asistenței ca apa vie și ca pâinea vieții, necesare sufletului: „Dacă însetează cineva, să vină la mine și să bea” (Ioan 7:37). În pustie, poporul putuse să își potolească setea dintr-o stâncă lovită, care simboliza pe Hristos, singurul care poate da viață veșnică (1 Corinteni 10:4). Același simbol a fost folosit de Domnul Isus și în convorbirea cu samariteanca. Pe noul pământ *Râul vieții* va curge la discreția tuturor mântuiților. Dar chiar și aici, în viața aceasta scurtă avem posibilitatea să primim în inimă acea viață care se va revărsa ca râuri de apă în binecuvântări pentru alții. Numai cel ce a fost dus la ape de odihnă de Păstorul cel bun (Psalmul 23), va putea adăpa și înviora sufletele ce pier în jurul nostru. Duhul Sfânt produce aceste roade binecuvântate, și poate aduce credinciosului parfumul și curăția cerului, în așteptarea deplinei așteptări a slavei.

Sărbătoarea Corturilor amintește multe evenimente istorice importante: inaugurarea Templului lui Solomon, cu care ocazie s-a coborât asupra lui slava lui Dumnezeu (2Cronici 5:3, 7:1), apoi Cuvântul Domnului privitor la casa Domnului reconstruită după exil, anume că slava ei va fi mai mare decât a precedentului Templu (Hagai 2:1,9) Sărbătoarea ne amintește că suntem un *popor de călători*: „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut și le-au urât de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii dar doreau o patrie mai bună adică o patrie cerească” (Evrei 11:13,14,16).

Locuirea în corturi semnifică faptul că nu trebuie să ne fixăm interesele majore pe acest pământ, căci așteptăm o țară mai bună. Această sărbătoare este simbolul celor ce declară că sunt *așteptători*. Dar știm că odată intrat în Canaanul pământesc Israel a uitat repede că a fost un popor de călători iar Sărbătoarea Corturilor care le-ar fi ținut treaz în minte acest lucru s-a ținut rar.

Când au intrat în țară, nu trebuia să facă compromis cu popoarele păgâne, dar ei s-au așezat comozi. Poporul de astăzi

repetă greșeala lor, și nu luptă pentru onoarea lui Dumnezeu pentru a demonstra superioritatea Legii Sale prin cuvânt și trăire, și se conformează obiceiurilor lumii. „Vai de cei ce trăiesc fără grijă în Sion!...” (Amos 6:1). De aceea vor primi aceeași lovitură din partea celor necredincioși, și vor suferi prigoană sau vor cădea de la principii când va venii proba căci au neglijat să fie lumină. Atunci când Dumnezeu a poruncit să se țină această Sărbătoare în cinstea Lui, chiar și lucrurile care par de mică importanță arată spre lucruri mult mai mari care se vor împlini în Împărăția lui Dumnezeu. Atunci când poporul Domnului se bucură având ramuri de finic în mâini, este doar un exercițiu pentru explozia de bucurie la întâlnirea cu Domnul (Apocalipsa 7:9) Cei care acceptă să prăznuiască această Sărbătoare se bucură că în Împărăția lui Dumnezeu chiar „El își va întinde peste ei cortul Lui” (Apocalipsa 7:15). Un lucru important reiese din (Zaharia 14:6) că și neamurile sunt chemate să prăznuiască Sărbătoarea Corturilor. (2 Corinteni 5:1-2) ne aduce aminte că suntem vremelnici în „cortul aceasta pământesc” și gemem plini de dorință să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc.

Creștinii din zilele noastre așteaptă împlinirea acestei sărbători, intrarea în Cortul cel mare și veșnic: „Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: „Iată Cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor” (Apocalipsa 21:3). Ciclul celor 7 sărbători se încheie cu Sărbătoarea Corturilor.

CAPITOLUL X

MĂSURAREA TIMPULUI

– CALENDARUL BIBLIC – LUNA NOUĂ

Datele sărbătorilor nu pot fi stabilite fără a ști când e luna nouă pentru că luna arată vremile, sărbătorile (Psalmul 104:19) spune: El a făcut luna ca să arate vremile; trad. Cornilecu, iar trad. Karoili Gașpar. (Psalmul 104:19) spune: A creat luna pentru arătarea sărbătorilor:..

Mișcarea de rotație a lunii în jurul pământului ne arată când a trecut o lună calendaristică, și acest lucru va continua în veșnicie. (Ieremia 31:36) Orientarea noastră trebuie să fie după luminătorii naturali, căci soarele și luna ne arată timpul. Natura are logică iar animalele urmează cursul ei din instinct, dar viața omului s-a artificializat tot mi mult Dar aceasta se întâmplă în defavoarea lui, căci se îmbolnăvește. Ciclul sărbătorilor are rostul lor, iar repaosul fizic și spiritual este dat peste cap. Dumnezeu a pus ordine în cosmos, și pământul este o parte a acestuia. Rotația lunii în jurul pământului durează 29 de zile, 12 ore, 44 minute, 8 secunde. Faza de lună nouă este momentul când luna, pământul și soarele se află pe aceeași linie (în conjuncție).

Începutul lunilor biblice este dat de faza lunii noi după cum scrie Psalmul 104:19. După apariția lunii noi, vom putea calcula corect când încep sărbătorile, așa că ea este absolut necesară pentru stabilirea calendarului biblic.

Importanța timpului, măsurarea timpului

Dumnezeu a creat universul ca un orologiu gigantic, în care corpurile cerești se mișcă după planul Său, cu o exactitate matematică.

La Dumnezeu este ordine desăvârșită. Putem învăța de la soare, lună, stele, că numai ascultarea de legile lui Dumnezeu poate asigura armonia veșnică. Orice plan presupune etape care se succed în timpuri prestabilite. Profețiile biblice anunță timpurile lui Dumnezeu. Sărbătorile biblice comemorează timpurile lui Dumnezeu. El ne spune clar: „Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui...Orice lucru Domnul îl face frumos la vremea lui...El a sorocit o vreme pentru orice lucru și pentru orice faptă” (Eclesiastul 3:1, 11, 17).

Încă din ziua a 4 a creațiunii (Geneza 1: 14), Dumnezeu a rânduit împărțirea timpului după mișcarea soarelui, lunii și stelelor. „El a făcut luna să arate vremile, soarele știe când trebuie să apună” (Psalmul 104: 19). Prin urmare, putem ști durata zilelor, lunilor, anilor, observând și calculând mișcarea de rotație a planetelor create de Dumnezeu. Dar oamenii nu țin cont de aceste semne, ci folosesc un calendar artificial în care ziua începe la 12 noaptea, și nu la apus de soare; luna calendaristică nu are nici o legătură cu mișcarea lunii de pe cer – lună nouă; anul începe cu 1 Ianuarie, în mijlocul iernii, neținând cont de ciclul anotimpurilor, iar orele nu coincid cu cele menționate în biblie.

Întreaga natură este făcută de Creator astfel, încât să arate timpul mai exact decât orice orologiu. Soarele și luna ne luminează existența, dar ele ne măsoară și timpul. Însă adesea omul ignoră timpul, că „el nu-și cunoaște ceasul... dar pentru orice lucru este o vreme (Eclesiastul 9:12; 8:6). Pentru închinare e un timp hotărât, ca pentru orice lucru. Toată creațiunea arată că există o alternanță de repaus și activitate. Săptămâna are o zi de pauză, destinată întâlnirii cu Dumnezeu, zi binecuvântată de la creație.

Sărbătorile sunt și ele ciclice, și marchează etape comemorative ale planului de mântuire. Poporul care declară că

așteaptă revenirea lui Hristos trebuie să cunoască timpul judecării pe care î-l vestește. Datarea sărbătorii e la fel de importantă ca ținerea ei la *timpul hotărât*. Astfel, în Numeri 28:1-4 scrie: „Să aveți grijă să aduceți la vremea hotărâtă un miel dimineața, și un miel seara” aceasta reprezentând serviciul divin de seară și dimineață. Începutul și sfârșitul zilei de Sabat sunt importante, pentru că fiecare minut al acesteia este sfânt. La creațiune Domnul a spus: „a fost o seară și a fost o dimineață”, deci săptămâna începe de duminică, deoarece stă scris că în ziua a șaptea e Sabatul.

În Exodul 12:2 este indicat începutul numerotării lunilor anului. În ziua a zecea a acestei luni, fiecare familie trebuia să ia un miel și după 4 zile să îl înjunghie, simbolizând faptul că jertfele de animale au început de la căderea lui Adam, și au durat patru milenii (o zi e ca o mie de ani), până a venit adevăratul Miel, Cel care a plătit cu moartea vinovăția omenirii.

Cine a schimbat Calendarul?

Societatea folosește un calendar convențional, care diferă de cel biblic. În Daniel 7:25 scrie despre o autoritate pământească ce s-a încumetat să schimbe vremile și legea, aceeași putere numită în 2 Tesaloniceni 2:4 „omul fărădelegii care se dă drept Dumnezeu”, pentru că își arogă dreptul de a decreta legi contrare celor scripturistice și pretinde ascultare și închinare. Împăratul păgân Cezar Octavian Augustus a comandat astronomului egiptean, Sosigenes din Alexandria, calendarul pe care ulterior l-a acceptat și Biserica catolică și pe care îl respectă lumea întreagă de atunci și până astăzi. Dar papalitatea a mers mai departe. A schimbat și cele 7 sărbători biblice care sunt: Sabatul, Paștele, Azimile, Cincizecimea, Trâmbițele, Ispășirea și Corturile. Acestea au fost înlocuite cu Duminica și cu alte sărbători omenești cu aparență de creștinism.

Motivul pentru care Sărbătorile Domnului scrise în Levitic 23 sunt neglijate, este că sunt confundate cu *ceremoniile care se săvârșeau în Sanctuarul pământesc*, în dispensațiunea iudaică.

Dumnezeu a făcut cu poporul Său din toate timpurile un Legământ, pe care l-a pecetluit cu sângele scump al lui Isus Hristos. Domnul a făgăduit că va ocroti și mântui pe toți aceia care respectă condițiile acestui Legământ, anume ascultarea de legile, poruncile și orânduirile Sale (Geneza 26:5). Dar ceremoniile din Vechiul testament constau din tot ceea ce se referea la sângele jertfelor ce pecetluia acest legământ. Jertfele acestea au încetat la Cruce, deci ceremoniile nu se încadrau în Lege, ci îi protejau pe păcătosul ce se căia de încălcarea legilor lui Dumnezeu. Rânduielile privitoare la ceremonial, jertfe, preoție, templu, au fost menționate în Biblie drept *Cartea lui Moise* (2 Cronici 35:12; Neemia 13:1; Ezra 6:18; Fapte 15:5; Evrei 9:10) dar nu trebuiesc confundate cu *Cartea Legii lui Moise*, așezată lângă *Chivot* (Deuteronom 31:26).

CALENDARUL BIBLIC arată astfel:

- Ziua începe de seara, de la apusul soarelui.
- Săptămâna începe cu ziua întâi, duminica, nicidecum cu luni.
- Anul începe primăvara, nu în mijlocul iernii, cum se obișnuiește.

Pentru a fi în armonie cu cerul, trebuie să cercetăm Biblia atent, pentru a vedea unde am greșit și să împlinim tot Adevărul pentru a ne putea încadra în Universul lui Dumnezeu în care toate ființele create respectă rânduielile Sale.

CAPITOLUL XI

CONCLUZIE

După cum s-a arătat în capitolele anterioare toate sărbătorile erau însoțite de jertfe în vechime. Aceasta arată că fiecare etapă a planului de mântuire este legată de jertfa Domnului Isus. Dar oare numai la ocazii solemne – sărbători trebuie să ne gândim la Domnul Isus și la jertfa Sa? Răspunsul ni-l dă tot Biblia: „Să aveți grijă să îmi aduceți la timpul stabilit darul meu...un miel dimineața și un miel seara, ca ardere de tot necurmată” (Numeri 28:29). Astăzi acei miei nu mai sunt necesari, pentru că la cruce Domnul „a făcut să înceteze jertfa și darul de mâncare”.

Acum trebuie să ne înfățișăm cu trupurile noastre ca o jertfă curată (Romani 12:1).

Dacă vom avea mai mult pe inimă ca în fiecare *dimineață și seară* să mulțumim lui Dumnezeu pentru *Jertfa Domnului Isus* vom contribui mult la menținerea stării de trezire, vom păstra bucuria părtășiei. Marii profeți și oameni ai rugăciunii, Daniel, Ilie, Neemia sau David cunoșteau marile avantaje ale unei vieți ordonate de rugăciune, fiind conștienți de pericolul ce pândește pe fiecare om al lui Dumnezeu.

Într-un sens, viața creștină trebuie să fie o linie în ascensiune continuă, dar prin slăbiciunile și neputințele noastre și ea are fazele ei. Umbre și lumini, căderi și refaceri, declin și reînnoire, la fiecare experiență asemănătoare nu trebuie să ne gândim din nou la jertfa oferită la cruce?

Amintirea lucrării împlinite la Golgota nu este doar pentru marile sărbători; ea trebuie să fie în fața ochilor inimilor noastre în toate zilele vieții.

Să nu uiți niciodată dragul meu cititor, *Adevărul este de maximă importanță*, pentru că Domnul Isus a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6a) și „Veți cunoaște Adevărul și Adevărul vă va face liberi”.

Dacă cunoști adevărul, poți să iei decizii bune, cu consecințe veșnice.

Orice adevăr își are timpul lui și când îi vine timpul, nu există forță care să îl țină pe loc. Cred cu tărie că a venit timpul ca toți credincioșii să redescopere acest adevăr despre sărbătorile Domnului.

CAPITOLUL XII

MARTURII DESPRE SĂRBĂTORI

Ce spune Ellen White despre sărbători:

„În timp ce păzim adevărurile primite deja, nu trebuie să privim cu bănuieli rele la vreo lumină nouă pe care Dumnezeu ne-ar putea-o trimite”. (Sluj. Evangh. 28.1,4)

„Mereu va fi descoperită o lumină nouă din Cuvântul lui Dumnezeu pentru acela care este în legătură vie cu soarele dreptății. Nimeni să nu ajungă la concluzia că nu mai sunt alte adevăruri de descoperit”. (Sfaturi pentru Școala de Sabat, pag. 34)

„Când Dumnezeu are de transmis o lumină nouă, atunci El deschide mintea celor aleși și iubiți ai Săi, fără ca ei să aibă nevoie a fi luminați de acei care sunt în întuneric și rătăcire” (Exp. și Viz. 96.3,4)

„Cine aplică lumina pe care o cunoaște deja, va putea primi și pe următoarea. Dacă voi ați fi urmat luminii pe care El va dat-o atunci El ar fi făcut să strălucească și mai multă lumină pe calea voastră”. (Test. 2 p. 534.1)

„Nu ar fi bine pentru noi să ținem sărbătorile Domnului când noi am putea reedita iar în mintea noastră amintirea Legământului Său cu noi?...”

Lumea are multe sărbători iar oamenii sunt absorbiți de jocuri, curse de cai, jocuri de noroc, fumat, băut. Ei arată pe deplin sub ce steag stau. Ei arată clar că nu stau sub steagul Prințului Vieții, ci sub steagul prințului întunericului care îi călăuzește și îi controlează. Să nu aibă poporul lui Dumnezeu adunări sfinte, în care să îi mulțumească lui Dumnezeu pentru bogatele Sale binecuvântări?” (E. White Sfaturi pentru părinți, profesori și studenți pag. 343)

„De ce să nu ținem noi sărbătorile sfinte ale lui Dumnezeu? De ce să nu arătăm noi că avem entuziasm în slujirea Lui? De acum înainte, școala și biserica să aibă sărbătorile bucuriei în Domnul” (Sfaturi pentru părinți, profesori și studenți, pag. 371)

„Dumnezeu a dat poruncă israeliților să țină zile speciale în care nu trebuie făcută nici o lucrare care nu e necesară, ci timpul să fie consacrat mulțumirii pentru binecuvântările pe care El le-a pus peste ei... Pe lângă aceste zile de sărbători religioase de mulțumire și bucurie, trebuie să fie *comemorat anual* Paștele... Dumnezeu nu cere mai puțin de la poporul Său în aceste zile de pe urmă, în privința darurilor și sacrificiilor decât a cerut națiunii evreiești” (E.G. White Mărturii pentru comunitate vol. 2 pag. 573,574)

Mai găsim scris în Testimonies 6, pag. 36: „Dacă pentru fiii lui Israel era de folos aceste sfinte întruniri în vremea lor cu cât mai multă nevoie avem noi de ele în aceste zile de pe urmă pline de primejdii și lupte!”

În Testimonies volumul 2 pag. 506-509 găsim scris: „Veniți fraților și surorilor la aceste întruniri sfinte ca să găsiți pe Domnul Isus. El va veni la sărbătoarea, va fi prezent, și va face pentru voi aceea ce este de trebuință”. Din scrierile sorei Ellen G. White reiese că ea nu numai că a îndemnat biserica să vină la Sărbători ci ea însuși ținea Sărbătorile lucrul acesta reiese și din cartea Dietă și Hrană, cap. Școli de gătitul mâncărurilor, pag 414, scrie: „Când ne-a venit pentru prima dată lumina despre reforma sanitară, noi obișnuiam în Sărbători, să luăm mașini de gătit pe terenul unde se țineau adunările, și chiar acolo să coacem pâine nedospită” (scrisoarea 166,1903). Acest document ne aduce aminte de sărbătoarea Paștelui, când se consumă doar azimi. În Sfaturi pentru părinți, învățători și elevi, pag. 371 (ed. engleză), scrie: „Ținem noi sfinte Sărbători pentru Domnul? Avem noi entuziasm în serviciul Său? Școlile și bisericile de acum să aibă Sărbători de bucurie pentru Domnul”.

În Patriarhi și Profeți cap. „Sărbătorile anuale” găsim scris despre Sărbătoarea corturilor că nu și-a aflat încă împlinirea ci țintește în viitor când Isus își va aduna pe mântuiții la venirea Sa, precum gospodarul își strânge roadele în hambar. Și în ciuda multor dovezi din Biblie și Mărturii, totuși conducerea adventă susține cu încăpățănare că Sărbătorile s-au desființat la cruce. Într-adevăr, este o orbire ciudată, dar profetită în Apoc. 3:17”. Domnul a dat servilor săi o solie pentru acest timp, dar ea nu corespunde întru totul cu ideile tuturor bărbaților conducători” (Mărturii Speciale pentru predicatori 406).

Ce spune cunoscutul teolog Samuele Bacchiocchi despre Sărbători:

„... Pavel făurește un argument întemeiat pe Sărbătoarea Paștelui și a pâinii nedospite, pentru a-i îndemna pe corinteni „să prăznuim dar praznicul” (1 Corinteni 5:6-8).

Argumentul și îndemnul de a păzi Paștele ar fi fost fără sens pentru comunitatea Neamurilor din Corint, dacă Pavel nu ar fi învățat calendarul religios iudaic. În lumina acestor considerente, conchidem împreună cu Martin că... deși referințele privind timpul sunt rare în epistolele lui Pavel, 1 Corinteni constituie o dovadă puternică a adoptării de către Pavel a practicii iudaice, care marca timpul prin Sărbători și Sabate”.

Aderarea creștină la calendarul iudaic este deosebit de evidentă în cartea Faptele Apostolilor. De repetate ori, Pavel vestește Evanghelia în sinagogi și în aer liber în Sabat. (Fapte 13,14,44; 16,13; 17,2)

„Descrierea lui Pavel din Faptele Apostolilor”, așa cum arată Martin, „dovedește că și creștinii marcau timpul prin segmente de sărbători și sabate”. Concluzia aceasta este clar sprijinită din textul din Coloseni 2:16 unde găsim standardul nomenclaturii iudaice de sărbători anuale, lunare, de luni noi și sabate săptămânale.

În textul crucial din Coloseni 2:16, avertizarea lui Pavel nu este împotriva validității păzirii Sabatului și a Sărbătorilor ca atare, ci împotriva falșilor învățători care legiferau felul păzirii lor. În mod implicit, Pavel exprimă *mai degrabă aprobarea decât dezaprobarea păzirii lor*. Oricare condamnare are de a face cu *pervertirea unui precept*, mai degrabă decât *cu preceptul în sine*.

***

Sărbătorile înseamnă monumente de amintire a marii jertfe care s-a dat pentru noi, și comemorarea a etapelor marii lucrări de salvare făcută pentru noi de Dumnezeu.

Scopul pentru care Dumnezeu a ales pe poporul evreu a fost să îi ofere onoarea de a fi misionar pentru celelalte popoare. Prin ei s-a dat lumii întregi Legea, profeții, apostolii, Însuși Domnul Isus. Ei trebuiau să fie lumină între popoare ca să demonstreze ce rezultate are respectarea înțeleptelor legi Divine, pentru ca și neamurile să aibă parte de mântuire.

Să ne rugăm Domnului Isus să ne dea plinătatea Duhului Sfânt și să trăim prin El, ca să putem respecta toate Legile, Poruncile și Orânduiriile lui Dumnezeu, între care sunt Sabatele și Sărbătorile.

Căci cei ce trăiesc prin călăuzirea Duhului Sfânt nu mai pot păcătui.

Destinul Adevărului Divin este să învingă! Amin!

„Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși, și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori!

Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului, și zi și noapte cugetă la Legea Lui!

El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui, și ale cărui frunze nu se veștejesc: tot ce începe, duce la bun sfârșit”.

„Tată din ceruri, Dumnezeul nostru Mare și Puternic, îți mulțumim că ne-ai oferit har din belșug pentru a ne bucura împreună cu Tine la Sfintele Tale Sărbători de mărețul plan de mântuire pentru noi oamenii, prilej înălțător pentru a ne rededica din toată inima în chemarea sfântă de a te sluji.

O Duh Sfânt al lui Dumnezeu, ajută-ne în Numele și pentru gloria Celui Sărbătorit Isus Hristos. Amin.”

TIBERIU ALEXANDRU FOSZTO

Evangelist

TELEFON: 0258 870 089

0756 493 124

0723 448 490

CUPRINS

INTRODUCERE	3
<i>CAPITOLUL I</i> MARELE PLAN DE MÂNTUIRE RELEVAT ÎN CELE 7 SĂRBĂTORI!	5
<i>CAPITOLUL II</i> SUNT SĂRBĂTORILE CEREMONIALE SAU NU?	8
<i>CAPITOLUL III</i> SABATUL.....	17
<i>CAPITOLUL IV</i> PAȘTELE. SFÂNTA CINĂ PASCALĂ	26
<i>CAPITOLUL V</i> SĂRBĂTOAREA AZIMILOR	36
<i>CAPITOLUL VI</i> CINCIZECIMEA.....	40
<i>CAPITOLUL VII</i> ZIUA TRÂMBIȚEI.....	44
<i>CAPITOLUL VIII</i> ZIUA ISPĂȘIRII	48
<i>CAPITOLUL IX</i> SĂRBĂTOAREA CORTURILOR	55
<i>CAPITOLUL X</i> MĂSURAREA TIMPULUI – CALENDARUL BIBLIC – LUNA NOUĂ.....	60
<i>CAPITOLUL XI</i> CONCLUZIE.....	64
<i>CAPITOLUL XII</i> MARTURII DESPRE SĂRBĂTORI	66

